

LUNDS
UNIVERSITET

“En miljon spelningar, en miljon synder”

En diskursanalys gällande medias porträttering av gangsterrappare

Lunds universitet

Sociologiska institutionen

Författare: Matilda Dolléus Nowicki och Isabella Svensson

Kandidatuppsats: [SOCK10], 15 hp

Vårterminen 2023

Handledare: Magnus Karlsson

Abstrakt

Lunds universitet, Sociologiska institutionen

Titel: "En miljon spelningar, en miljon synder" - en diskursanalys gällande medias porträttering av gangsterrappare

Författare: Matilda Dolléus Nowicki och Isabella Svensson

Handledare: Magnus Karlsson

Kandidatuppsats: [SOCK10], 15 hp. Vårterminen 2023

Syftet med denna uppsats är att undersöka hur media, här stormedia samt plattformen TikTok, framställde genren gangsterrap samt gangsterrappare i relation till gängkriminalitet under december månad 2022. Detta med grund i hur gangsterrappen skapat stor debatt i media, vilket bland annat inkluderat förslag om censurering av genren. Uppsatsen förutsätter att medias rapportering hjälper att forma allmänhetens bild av olika fenomen. Vi har i vår metod utfört en diskursanalys som utgick från Bacchi's (Boréus 2011) fem-steps-metod för att förstå framställningen av gangsterrap samt vilka effekter denna framställning kan ha. Materialet som användes hämtades från stormedia, det vill säga tidningsartiklar samt nyhetsinslag på radio och tv, samt sociala medier, det vill säga både videor på TikTok och deras tillhörande kommentarer. Undersökningen visade att dagens media ofta porträtterar gangsterrappen och gangsterrappare som del av gängkriminaliteten. Detta underlättar för politiker som vill undvika att diskutera de större strukturella och socioekonomiska problemen i samhället när det kommer till brottsprevention, då de istället kan rikta kritik mot gangsterrappen. På så sätt kriminaliseras gangsterrappen och gangsterrappare, som till största del är unga män tillhörande minoriteter, och målas upp som syndabockar för de samhälleliga problemen. Uppsatsens slutsatser är att gangsterrappen för det första kopplades till gängkriminaliteten genom att rapparen antingen porträtterades som bidragande till kriminalitet, som gangster eller som offer vilket bidrar till att allmänheten associerar gangsterrap med kriminalitet. För det andra är medias negativa framställning av genren en konsekvens av den rådande "vi och dem"-inställningen samhället har mot boende i utsatta områden.

Nyckelord: Gangsterrap, Gangsterrappare, Media, Vi och Dem, Avvikare, Gängkriminalitet, Ideala offer

Innehållsförteckning

1. Introduktion.....	1
2. Tidigare forskning.....	3
2.1 Bakgrund.....	3
2.2 Hur musik anses påverka ens beteende.....	4
2.3 Gangsterrap och kriminalitet.....	4
2.4 Underhållningsmedias påverkan i utsatta områden.....	5
2.5 Medias konstruktion av gangsterrappen.....	6
3. Teori.....	7
3.1 Subkulturer och “de andra”.....	7
3.2 Ideala offer.....	8
3.3 Brottspreventionens inverkan på samhällets opinion.....	9
3.4 Medias påverkan.....	10
4. Metod.....	11
4.1 Urval.....	11
4.2 Tillvägagångssätt.....	13
4.3 Etiska överväganden.....	14
5. Analys.....	15
5.1 Framställningen av gangsterrap.....	15
5.1.1 Rapparen som bidragande till kriminalitet.....	15
5.1.2 Rapparen som gangster.....	18
5.1.3 Rapparen som offer.....	21
5.2 Vad underförstås?.....	22
5.3 Effekter.....	24
5.4 Vad bortser en ifrån?.....	27
5.5 Lösningen.....	31
6. Slutsatser och Diskussion.....	32
6.1 Frågeställning 1: På vilket sätt kopplas gangsterrap till kriminalitet?.....	32
6.2 Frågeställning 2: Varför framställer media gangsterrappen samt dess artister på sättet de gör?.....	35
6.3 Avslutande kommentarer.....	38
7. Källförteckning.....	39
7.1 Litteratur.....	39
7.2 Material.....	41
7.3 Övriga artiklar.....	43

1. Introduktion

Vad är egentligen gangsterrap? Vissa ser det som ett sätt för en utsatt minoritet att uttrycka sin allmänt underförstådda kultur, medan andra ser genren som en glorifiering och romantisering av gängkriminalitet. Några tar det ännu vidare, likt vissa politiker, och ser det som ett aktuellt samhällshot. Media har riktat alltmer uppmärksamhet mot gangsterrappen de senaste åren i och med att många artister inom genren toppat de svenska Spotify-topplistorna. Samtidigt har många av dessa artister kopplingar till diverse gängkonstellationer, vilket ofta skildras i deras låttexter samt musikvideor. Därför länkar ofta media gangsterrappen till gängkriminaliteten, men hur stor del av denna framställning är egentligen verklig och vad är konstruerat? I och med att medias porträttering bidrar till hur allmänheten uppfattar verkligheten, vill vi undersöka medias framställning av gangsterrap samt gangsterrappare för att få en förståelse för hur stor påverkan media kan ha gällande den allmänna bilden av denna genre.

I juli 2015 hamnade två vänner i Rinkeby, Stockholm i konflikt med varandra till följd av ett genomfört rån vilket resulterade i att en ung kille mördades av sin kompis (Salihu 2021, Ss.17-21). Detta var startskottet till en rad hämndmord och att två grupperingar bildades, som kom att kallas Dödspatrullen respektive Shottaz, där barndomsvänner, syskon, kusiner och bekanta var tvungna att välja sida (Idem, Ss.133-134). Några av dessa personer var gangsterrappare. Stockholmspolisen har exempelvis länkat Yasin och Jaffar Byn, två av Sveriges mest spelade gangsterrappare, till gänget Shottaz (Sjöhult 2018). Spänningen mellan gängen ökade genom att några av rapparna i sina låttexter dissade den andra sidan och nämnde namn på personer som både polisen och den motstående gruppen misstänkte var inblandade i gängkonflikten (Salihu 2021, Ss.167-168). I och med att genren växte och blev alltmer populär engagerade det många att analysera gangsterrappares låttexter i relation till gängkonflikten, vilket ytterligare spädde på dispyten mellan gängen. Det ökade intresset drog allt fler åskådare till gatuvåldet (ibid.). Gängkriminaliteten med tillhörande skjutningar, droger och vapen i omlopp har blivit ett större samhällsproblem under de senaste åren vilket anses ha påverkats av gangsterrappen som porträtterar denna verklighet.

Mordet på rapartisten Nils "Einár" Grönberg fick stor uppmärksamhet under hösten 2021 och bidrog till att många problem som legat och bubblat under ytan tillslut fick större

uppmärksamhet och diskuterades flitigt av politiker och media. Debatter kring Sveriges invandringspolitik, gängkonflikterna samt det ökade gatuvåldet, som allt oftare involverade skjutvapen, skedde nu i större utsträckning (Marshall & Coscarelli, 2022). Detta engagerade många som spekulerade kring varför gatuvåldet ökat i den mån det gjort (ibid.). Några ansåg att det berodde på malplacerade skattepengar och public service-insatser för gangsterrappen, medan andra menade att det var påverkan av gangsterrapparens kändis- och influencerkultur på unga som bidrog (ibid.). Mikael Damberg, dåvarande finansminister, påstod efter Einárs död att gangsterrap-kulturen kunde driva folk att ansluta sig till olika gäng (Comar Alm, 2021). Även politikern Hanif Bali från Moderaterna gick ut och kritiserade det faktum att gangsterrappare med kriminell bakgrund tilläts vinna prestigefyllda P3-guld priser och spelas på radio (TV4, 2021). Däremot ser många rappare denna skuldbeläggning på gangsterrappen som ett sätt att vända bort uppmärksamheten från politikernas handlingar för att stoppa gängkriminalitet (Marshall & Coscarelli, 2022). Rapparen Sebba Staxx från musikgruppen Kartellen menar på att gangsterrappen endast är en reflektion av ett större samhällsligt problem, då de rappare som begår kriminella handlingar är en så liten del av helheten (ibid.). Innan en skyller på gangsterrapparna borde en istället ta itu med det större gängkriminella problemet. Han tillägger att faktumet att många unga springer runt med vapen har inte något med gangsterrappen att göra (ibid.).

Gangsterrappen är alltså en aktuell omdiskuterad genre som oftast hamnar i blåsväder. Därmed är det relevant ur sociologisk vinkel att belysa hur medias framställning påverkar både subkulturen som gangsterrappare ingår i, men också den allmänna synen på genren och samhället i stort. I denna uppsats utförs en diskursanalys av stormedia, vilket innefattar redaktionella tidningar, tv och radio, samt sociala medier, vilket innefattar videor och dess kommentarer från Tiktok, som lades ut under december månad 2022. Denna avgränsningen gjordes sett till den begränsade tidsramen för arbetet. Uppsatsens syfte är att undersöka hur stormedia respektive sociala medier framställer gangsterrappare i relation till kriminalitet. För att kunna uppnå syftet ska de följande två frågeställningar besvaras:

1. På vilket sätt kopplas gangsterrap till kriminalitet?
2. Varför framställer media gangsterrappen samt dess artister på sättet de gör?

2. Tidigare forskning

2.1 Bakgrund

Gangsterrap grundar sig i hiphopen som bildades under 1970-talets Bronx, en förort i New York, och blev ett sätt för unga att uttrycka sina upplevda orättvisor istället för att utöva våld (Stapleton 1998, s.221). Gangsterrap porträtterade både oron som den hegemoniska vita kulturen hade för den alltmer märkbara svarta kulturen men också hur svarta använde sin identitet för att mobilisera sin plats i samhället (Enck 2020, s.339). Låttexterna skildrar ofta artisternas egna personliga erfarenheter och ger utomstående en inblick i hur livet ser ut i många fattiga, socialt- och strukturellt utsatta områden där våld, sexism, polisbrutalitet, kriminalitet och blodbad till följd av gängkrig är vardag (Lozon & Bensimon 2017, s.1252). Tupac Shakurs album "Thug Life" ansågs ha mobiliserat svartas ilska genom att redogöra för hur unga svarta män inte ges andra chanser än att följa kriminalitetens symboliska och strukturella resurser till överlevnad. Därmed anses det ha gett unga svarta ett sätt att känslomässigt uttrycka sin inlärdas ilska mot vitas övermakt i samhället (Enck 2020, s.341). Rappen kan alltså både vara en källa till politiskt motstånd, känslomässig njutning men även en ideologisk indoktrinering med potentiellt skadliga konsekvenser (ibid.).

Anledningarna till varför folk lyssnar på gangsterrap skiljer sig. Forskning tyder på att vita ungdomar främst lyssnar på grund av nöje, medan afroamerikanska ungdomar snarare lyssnar då många av dem kan identifiera sig med texterna (Lozon & Bensimon 2017, s.1253). Genom att rappen bidrar med ett strukturellt delat narrativ som ungdomar kan formulera sin identitet kring kan det hjälpa deras psykiska och fysiska hälsa (ibid.). Musik anses också spela en viktig roll för den kollektiva gruppen där lyssnare skapar ett känslomässigt band till artisten men också till andra fans, och på så sätt identifierar sig med varandra (Idem, s.1246). Även om musiksmak kan skilja sig mellan socioekonomiska klasser, åldrar och social tillhörighet ger musiken alla en känsla av kollektiv identitet (ibid.).

2.2 Hur musik anses påverka ens beteende

Musiken kan på olika sätt anses ha en påverkan på ens beteende. Vissa påstår att musik som exempelvis uttrycker en maktkänsla har setts påverka personers beteende och kognition vilket kan inge maktkänslor hos lyssnaren (Pawelz & Elvers 2018, s.445). På liknande sätt kan motiverande musik påverka ens risktagande beteende (ibid.). Viktigt att notera är dock att medan vissa forskare påstår sig ha funnit ett samband mellan att lyssna på rapmusik och ökat antisocialt beteende som droganvändning och aggression, har andra forskare inte hittat någon sådan koppling (Lozon & Bensimon 2017, s.1247). Drill, en brittisk variant av gangsterrap, tolkas av allmänheten innehålla kodade meddelanden till kriminella eller personer kapabla till våldsutövning, men andra menar på att det är en felaktig bild (Ilan 2020, s.995). Däremot anses det finnas viss bevisning till att saker som kommuniceras online kan leda till våldsutövning i verkligheten (Idem, s.997). Utvecklingen av digitala medier har haft stor påverkan på många delar av det sociala livet, inte minst gatukulturen där våld kan ses som den rätta responsen på förnedring eller utmaning från motståndare online (ibid.).

2.3 Gangsterrap och kriminalitet

Internet ger gängmedlemmar en plattform att integrera med många personer som annars kanske inte exponerats för gangsterlivsstilen och dess aktiviteter. Det är framförallt genom gangsterrappen som allmänheten introducerats till gangsterkulturen (Lozon & Bensimon 2017, s.1246). Varför vissa känner att rappen behöver censureras grundas i föreställningen att musikgenrer som domineras av svarta artister glorifierar våld och kriminellt beteende (Ilan 2020, s.994). Detta argument underbyggs genom att interaktioner online och raplåtar används som bevis för att avgöra rapparnas våldsamma avsikt (Idem, s.995). Exempelvis har en raptext som beskrivit ett hypotetiskt mord använts för att avgöra om rapparen i fråga skulle vara kapabel till att utföra ett mord i verkliga livet (ibid.). Musik är en lätt måltavla för de som vill visa sig agera brottspreventivt utan att behöva diskutera de växande socioekonomiska orättvisorna och statens hårda policy som dramatiskt avverkat myndigheters stöd till ungdomar (Idem, s.996.). Att istället patologisera och anta vissa beteenden hos en specifik folkgrupp gör det rum för att alltmer kriminalisera befolkningen och inte bara de specifika handlingarna (ibid.). Att straffbelägga svarthet är en politisk agenda som sätter skulden för social exkludering och ojämlikhet på de

utsatta istället för statens oförmåga att skydda dem mot diskriminering och orättvisa (Idem, s.997). “Racial Neoliberalism” demonstrerar hur neoliberal ekonomi uppmanar stater till handlingar som förstör de förutsättningar som krävs för att uppehålla välfärden och samtidigt censurerar de som missgynnas mest av detta tack vare den etniska segregation av städerna (Fatsis 2019, s.1301).

2.4 Underhållningsmedias påverkan i utsatta områden

I artikeln *The American Ghetto, Gangster, and Respect on the Streets of Copenhagen: Media(tion)s between Structure and Street Culture* har skribenten Kalkan (2022) undersökt hur gangsterrap och gatukultur är en reaktion mot exklusionen från mainstream samhället. Att anamma gatukulturen är ett alternativt sätt att bygga självkänsla på när ens möjligheter att tillhandahålla status ur legitimerade ockupationer är begränsade. Det är effekterna som följer av att många fattiga och icke-respekterade individer tvingas bo på liten yta (Kalkan 2022, s.412). Dessa individer inspireras av filmer om gängvåld och Tupacs gangsterrap, vilka skildrar ett narrativ med samma strukturella problem som de själva upplever (Idem, s.413). Dessa filmer och musik kan därmed tolkas olika på grund av vilken intersektionell position en erhåller (Kalkan 2022, s.415). Dock betonar Kalkan att våld funnits i dessa områden redan innan denna typ av massmedia kunnat ha en påverkan (ibid.). För dessa utsatta, intersektionella, subordinerade grupper kan detta leda till differentiell identifikation vilket innebär att de får lätt att identifiera sig med medias porträttering av kriminella (ibid.). Dessa individer kan forma grupperingar där alla använder sig av samma strategier för att tolka omvärlden (ibid.).

Stigmatiseringen som boende i utsatta områden upplever ökar risken för att individer relaterar till dessa typer av medierepresentationer (Kalkan 2022, s.419). Det blir en ond cirkel av att vilja imitera livsstilen vilket orsakar ytterligare stigmatisering, som i sin tur leder individen vidare mot den differentiella identifikationen (Idem, s.420). De utsatta gruppernas tolkning och möjlighet att identifiera sig med medias felaktiga representation av amerikanskt gatuliv bidrar till att media influerar de antagonistiska relationer unga har till andra stadsdelar vilket kan skapa konflikter dem emellan (ibid.). Detta då de vill visa att de har samma principer som karaktärerna i filmerna har; de är en familj som håller varandra om ryggen och delar värderingar (ibid.). De unga ser upp till dessa representationer då de porträtterar icke-respekterade män tillhörande en utsatt

folkgrupp som både ställer sig emot exklusionen de upplever från mainstream samhället, samtidigt som de erhåller respekt genom deras uppvisning av hård maskulinitet och genom alternativa metoder tillhandahåller status och pengar (Kalkan 2022, s.427). Dessa medierepresentationer ses som lösningar till att komma runt de strukturella problemen (ibid.)

2.5 Medias konstruktion av gangsterrappen

Cochran's (2015) studie *Hip-Hop Commercialism and the Destructive Exploitation of Young Black Males: In Search of Joseph* undersöker hur media och polisen tillsammans konstruerade bilden av att gangsterrapparen Josephs död endast var till följd av hans gängaffiliation, men skribenten anser att de handlingar som ledde till hans död snarare motiverades av möjligheten till ett nytt liv (Cochran 2015, s.53). Joseph såg sin rapkarriär som en väg ur sin situation samt betonade värdet i att vara autentisk och inte romantisera gangsterlivet (Idem, s.54). Han använde sig av sociala medier för att promota sin musik och gatukredibilitet, det vill säga hans koppling till gatulivet, men det var också där han fick kontakt med supportrar som satte press på Joseph att presentera sig som en äkta gangster (Idem, Ss.55-56). Han försökte därmed tillfredsställa sina beundrare genom att visa upp sin gängtillhörighet, dock var han inte så pass aktiv i gängkriget som media fick det att framstå som efter hans död (ibid.).

Eftersom gangsterrappare måste vidhålla deras gatukredibilitet ökar de konflikterna mellan de olika gängens medlemmar vilka offentliggörs via sociala medier (Cochran 2015, s.58). Exempelvis kopplade media gängkriget till utomstående konflikter som Joseph hade med andra rappare online (ibid.). Gatukredibiliteten kan öka chansen till pengar och kändisskap, men denna konstruerade maskulinitet som delvis skapas för konsumenternas skull kan istället drabba rapparen negativt (ibid.). Gäng anses vara roten till ont i dessa narrativ och Joseph betraktas vara en stor del av detta (Idem, s.59). Hans handlingar anses ha varit till följd av hans gängaffiliation när det mer troligt var en reflektion av hans socioekonomiska status och levda verklighet (Idem, s.63). Hans handlingar formades av hans verklighet som en fattig ung svart man, vilket media bortsåg från i deras porträttering (ibid.). Enligt skribenten går det inte endast att skylla Josephs död på honom själv, utan det berodde också på de strukturella faktorerna (ibid.). Dock är det lättare att skylla på individer som han för att samhället ska slippa ta ansvar för den skada de utsätter individer som Joseph för, men i själva verket behöver en ta in de historiska och

samhällsstrukturella faktorerna för att förstå varför unga går med i samt rekryteras till gäng (ibid.). Medierepresentationer summerar problemet i amerikansk massmedia genom att avhumanisera och kriminalisera unga svarta män och måla upp dem som syndabockar för de riktiga strukturella problemen som skadar dessa minoriteter och på så sätt normaliserar deras död och utsatthet (Idem, s.64).

3. Teori

3.1 Subkulturer och “de andra”

Cohen (1955, Ss.113-115; 117-121) såg hur lagstridiga ungdomsgäng kunde vara en lösning på den belastning många unga män upplevde till följd av otillräckliga skolresultat. Det var framförallt pojkar från arbetarklassen som berördes av detta då de saknade kriterierna för att kunna uppnå status och respekt i det normativa samhället (Cohen 1955, s.121). Detta kan leda till skamkänslor och frustration över sin erhållna status. Lösningen till detta problem blir att gå ihop med andra likasinnade och skapa en subkultur, som även blir en reaktion mot rådande dominerande medelklassvärderingar och -status (Idem, Ss.110-111). Det finns historiskt sett två vågor av subkulturell teori - den amerikanska strukturell-funktionalistiska vågen samt den brittisk-marxistiska vågen (Newburn 2017, s.212). Båda tar upp problematiken av ett klassamhälle där den urbana arbetarklass-pojken i sena tonår är mest utsatt samt där ungdomarnas kollektiva lösning på de strukturellt orsakade problemen blir subkulturen (ibid.). Subkulturella teorier utgår från att ett visst beteende kan vara en rationell lösning på problem under diverse sociala omständigheter (Idem, s.211).

Enligt Elias & Scotson (2010, Ss.10-11; 20) används uttrycket “vi och dem” för att kunna stärka sammanhållningen i “vi”-gruppen genom att förfrämliga “de andra” och deras beteenden. För att “vi”-gruppen ska kunna existera krävs det att det även finns ett “dem”. Dessa grupper är beroende av varandra och skapar en moralisk hierarki genom att klassa den egna gruppens moral och värderingar högre än motståndarnas (Idem, s.158). Gruppen använder sin makt och status för att kunna utesluta och sprida klander om “de andra” och därmed uppehålla hegemonin av den egna gruppen (Elias & Scotson 2010, s.165). Denna moraliska differentiering gör att den överlägsna gruppen kan utöva social kontroll och få de andra att uppleva skam för sitt avvikande

beteende vilket vidare kan få dem att känna sig underlägsna (Idem, s.166). Detta blir kärnan för maktdynamiken mellan grupperna där makten i samhället tillfaller den överlägsna gruppen (ibid.).

Självuppfyllande profetia beskrivs av Merton (1968, s.477) som en felaktigt definierad situation som skapar ett nytt beteende vilket bekräftar den från första början felaktiga definitionen. Becker (2006, Ss.40-41) utvecklar begreppet och menar på att risken finns att individer som stämplas som avvikande börjar agera utifrån den stämplingen. Detta görs antingen av förargelse över stämplingen som avvikare eller för att det inte anses finnas några alternativa möjligheter (ibid.).

3.2 Ideala offer

Ett annat verktyg allmänheten använder för att isolera eller främja samhällets individer är att peka ut vissa av dessa som ideala offer. Detta är ett sätt för media och allmänheten att avgöra om en individ är värdig att ses som ett offer med viss grund i om de anses vara innanför eller utanför samhället. Ideala offer är ett begrepp myntat av den norske kriminologen Nils Christie (2001, Ss.47-48) och refererar till de offer som erhåller mest sympati från allmänheten. Det finns sex olika kriterier för att kunna klassas som ett idealt offer. De innefattar att offret ska vara svagt, utföra en respektabel handling, befinna sig på en legitim plats och erhålla en viss makt för att kunna utkräva sin status som idealt offer utan att bekosta deras svaghet. Samtidigt ska gärningspersonen anses vara stor, ond och okänd för offret (ibid.).

Enligt Walklates (2017, s.44) kritiska viktimologi har idén av det ideala offret konstruerats av staten och grundas i kulturella åsikter som är socialt konstruerade. Det krävs alltså att andra uppfattar en som ett idealt offer för att en ska kunna tillhandahålla den statusen. Enligt maktens föreställningar är offerskap en konsekvens av ens livsstil och karaktärsdrag vilket bidrar till att specifika livsstilar problematiseras, även om denna livsstil beror på kulturella faktorer eller dåliga ekonomiska förutsättningar (Walklate 2017, Ss.34–35). Därmed läggs ansvaret över på individen att ta till åtgärder för att undvika att falla offer, även kallat responsabilisation. Görs inte detta kan individen inte klassas som idealt offer (Idem, s.8). Därför kan inte heller förövare ses som offer då offer och förövare inte kan likställas med varandra enligt positivismen. Detta trots att många varit utsatta både före och efter de begått brott bland annat på grund av strukturella faktorer (Walklate 2017, Ss.35–36). På detta sätt blir förövaren den viktimologiska andre och kan

inte ses som ett idealt offer (Idem, Ss.52–54). Ideala offer kan också politiseras för att lyfta fram mer konservativa metoder från kontrollmodellen inom politiken (Walklate 2017, s.20). Risksamhällets etablering bidrar till utvecklingen av en kontrollkultur (Idem, s.22).

3.3 Brottspreventionens inverkan på samhällets opinion

Vidare i den kritiska skolan är det inte bara ideala offer som kan användas för att underbygga vad som är rätt och fel i samhället, utan även brottsförebyggande åtgärder kan spela in i deras opinionsbildning. Sahlin (2000, s.83) presenterar i boken *Brottsprevention som begrepp och samhällsfenomen* fyra olika preventionsmodeller. Dessa representerar olika åtgärder som influeras av politiska intressen. Valet av åtgärd fungerar som ett indirekt avgörande av vad orsaken till problemet är, vilket kan leda till att andra förklaringar och åtgärder mot problemet avfärdas. Detta stärker i sin tur den skeva bilden av vad den egentliga orsaken är (ibid.). Sahlin (2000) förespråkar en strukturförändringsmodell vilken utgår från att välmående människor avstår från kriminalitet, som då kräver att deras rättigheter upplevs starka och välfärden är god. Genom att strukturellt omfördela utbildning, inkomst och arbete till samhällets alla invånare kan brottslighet förebyggas (Sahlin 2000, Ss.89-93). Kontrollmetoden syftar enligt Sahlin (2000, s.99) till att anpassa individers, grupper eller befolkningens beteenden för att gynna den större sociala ordningen. Metoden grundar sig i situationell och social prevention som utgår från att människan är en rationell individ som begår brott baserat på dess egna val och inte från utomståendes påverkan (Sahlin 2000, s.101). Metoden använder sig framförallt av ingripande sanktioner och övervakning vilket kan orsaka att det går över vissa etiska gränser och kan därmed få offensiv inriktning mot vissa folkgrupper (Sahlin 2000, Ss.104-105). En fokuserar framförallt på individers val och inte på allmänhetens välfärd (ibid.)

Enligt Sahlin (2000, s.45) bör en inte fokusera på individer och riskgrupper utan främja allas utveckling, vilket är svårt i dagens samhälle som tenderar att vilja identifiera samt kontrollera individer som uppvisat problematiskt beteende. Detta för att makten själva ska kunna skylla ifrån sig ansvaret för samhälleliga brister och istället lägga skulden på sociala, ekonomiska och individuella faktorer (Sahlin 2000, s.64). Brottspreventiva åtgärder används för att visa att makten försöker göra något åt problemen även om åtgärderna i själva verket inte behöver ha någon konkret effekt (Sahlin 2000, Ss.116–118). Bara för att syftet är brottspreventivt innebär

det inte att effekten kommer att vara det. Dessa åtgärder kan även ha andra önskvärda effekter som inte har med det aktuella fenomenet att göra utan istället blir gynnsamt för maktens andra intressen (ibid.).

3.4 Medias påverkan

Dalquists (1998) undersökning visar hur våldsfilmers porträtteras av media som skadliga för samhället och dess befolkning då de påverkar deras beteenden. Han argumenterar för hur claim-makers, vilka är individer eller grupper som vill påverka andra människor att leva efter en viss norm, oroar sig över hur det porträtterade beteendet kan generera liknande beteenden såsom aggression och avtrubning (Dalquist 1998, s.45). Genom att marknadsföra dessa föreställningar kan claim-makers göra dessa myter till allmän sanning (Idem, s.44). Media använder sig av olika retoriska verktyg för att legitimera dessa föreställningar som faktum. Exempelvis används termen "contrasting devices", vilket kontrasterar det "normala" från det "onormala" när det kommer till beteenden eller karaktärsdrag, för att ställa ett problematiskt beteende mot ett normativt beteende (Dalquist 1998, s.152). Det är endast porträttering av våld i ett socialt accepterat medium som accepteras (Idem, s.172). Claim-makers använder även olika forskningsprojekt för att underbygga sina föreställningar men dessa kritiserar starkt av Dalquist. Dessutom undviker de att nämna våldsfilmers positiva effekter (Dalquist 1998, s.81). Claim-makers anses också ha en fiktionsblindhet och ser våldet i våldsfilmers som riktigt och inte endast som en porträttering av våld (Idem, s.161). Dessutom argumenterar Dalquist att aggression och avtrubning snarare utvecklas på grund av variabler som individens livsstil och strukturella omständigheter (Dalquist 1998, s.74). Det är inte endast individens beteende som våldsfilmers anses skada utan det bidrar även till att smutskasta den allmänna kulturen som borde vila på folkuppfostranstraditionen, enligt den då rådande föreställningen (Idem, s.129). Makthavarna vill att samhällsordningen porträtteras som bra och därmed anses våldsfilmers som pekar ut problematiska delar av samhället och dess struktur vara negativa (Dalquist 1998, s.132).

4. Metod

För att kunna besvara de ovan nämnda frågeställningarna och därmed uppnå syftet att undersöka medias porträttering av gangsterrap utfördes en kvalitativ diskursanalys av stormedia och en social medieplattform, TikTok.

4.1 Urval

I undersökningen använde vi oss av mediearkivet Retriever och TikTok för att hämta vårt material. Vi valde att använda oss av TikTok som representant för sociala medier då det är en plattform som i stort saknar censur, där främst yngre är aktiva och har möjlighet att uttrycka sig i större utsträckning än vad de har möjlighet att göra i stormedia. Stormedia definieras som publicerade redaktionella tidningsartiklar och nyhetsinslag på radio och tv. Genom att använda oss av båda dessa får vi en bredare bild av den allmänna diskursen då både äldre samt yngre röster blir hörda och åsikter uttryckta. Det skulle också tydligare visa om det fanns en markant skillnad mellan sociala mediernas åsikter som mest hanteras av unga och stormedia som främst hanteras av äldre. Materialet som hämtats in från plattformarna kommer från utomstående parter. Det är alltså främst personer som inte är aktiva inom gangsterrappen själva som har publicerat videos eller artiklar, det vill säga privatpersoner samt skribenter som arbetar med det.

Eftersom detta var en kvalitativ undersökning utgick vi från ett målstyrt urval. Mer specifikt använde vi oss av ett kriteriestyrt urval som innebär att en väljer ut de enheter som uppfyller vissa kriterier, vilket här var stormedia från mediearkivet Retriever och videor samt dess kommentarer från TikTok som publicerades under december månad 2022 (Bryman 2018, s.487). Denna tidsperiod valdes då det sattes fokus på att många gangsterrappare lämnat branschen och många andra relevanta saker togs upp som skett under hela 2022 eftersom det är slutet av året. Därmed är materialet från denna månad mer representativt för hela året, vilket ökar studiens tillförlitlighet samt generaliserbarhet (Denscombe 2018, Ss.420-422). Fem sökord valdes ut för att användas på de två plattformarna. Detta urval gjordes då några av sökorden inte gav tillräckligt med material. Vi valde att använda oss av tre olika varianter av ordet "gangsterrap" då det kan stavas på olika sätt; gangsterrap, gangsterrapp och gangster rap. Exempelvis på TikTok var det mest framgångsrika sökordet "Gangsterrapp", då de andra två varianterna främst gav

engelska resultat vilket inte passade vår urvalsram. Vi valde även att använda oss av två stora namn inom gangsterraps-genren, Yasin och Einár. De var två av dem mest framgångsrika gangsterrapparna i Sverige under december 2022 då materialet publicerades. Detta ansågs behövas för att få en bredare bild av hur gangsterrappare porträtteras då de ibland även benämns som artister och rappare. Även detta ökar studiens generaliserbarhet då vi genom dessa sökord inte endast fokuserar på genren, utan även på några av Sveriges under tiden av undersökningen främsta gangsterrappare för att få en bredare bild över den mediala framställningen (Denscombe 2018, s.422).

Retriever är som nämnt ovan ett mediearkiv där all svensk stormedia publiceras. Genom att använda oss av denna sida underlättar det materialinsamlingen enormt samt ser till att vi inte går miste om några viktiga artiklar som kunnat påverka vårt resultat. Då många tidningar opublicerar artiklar med referens till andra tidningar, fick vi upp vissa artiklar flertalet gånger. Dessa har endast räknats en gång i vad som presenteras i tabellerna bredvid. Vi presenterar dem även i sökordning, då ett flertal av artiklarna kom upp igen när vi senare använde nästa sökord. Vi har också bortsett från mindre sidor som i stort sett bara upprepar samma information som andra nyhetstidningar och sidor, exempelvis Kingsize.

Stormedia	
Totalt	127 artiklar
Yasin	33 nya
Einár	70 nya
Gangsterrap*	23 nya
Gangsterrapp*	1 ny
Gangster rap*	0 nya

Tiktok	
Totalt	56 videor
Einár	36 nya
Yasin	10 nya
Gangsterrapp	10 nya
Gangsterrap	0 nya
Gangster rap	0 nya

Tidningarnas ideologiska inriktning presenteras i tabellen bredvid för att lättare kunna generalisera urvalet. Vi har dessutom varit vaksamma över källor som är mycket vinklade för att se till att dessa inte tar upp en för stor del av diskursen.

Sett till validiteten (Denscombe 2018, s.420) för vår studie skulle vi hävda att datan är relevant då den är

Tidningar	Deras ideologiska/politiska inriktning
Dagens Nyheter	Liberal
Expressen	Liberal
Göteborgsposten	Liberal dagstidning
Smålandsposten	Moderat (liberal med kristna värderingar)
Avesta tidning	Obunden men startade som liberal
Samhällsnytt	Startades av SD
Aftonbladet	Obunden Socialdemokratisk
Dagens ETC	Obunden Vänster- och miljöorienterad
Gefle Dagblad	Obunden
Tv4	Obunden
SVT	Public Service
Kult Magasin	Obunden
Arbetsbladet	Socialdemokratisk

mindre än sex månader gammal och gangsterrap fortfarande är ett ämne som är aktuellt i både stormedia och på sociala medier. Materialet är både hämtat från Retriever, vilket är ett pålitligt mediearkiv, och TikTok, vilket är en social medieplattform som är relevant och väldigt populär bland unga och även allt fler äldre. Det som skulle kunna påverka validiteten är att det både på TikTok och stormedia är möjligt att radera eller redigera innehållet som publicerats (ibid.).

4.2 Tillvägagångssätt

Vilket framkommer i urvalsavsnittet så använde vi oss av Retriever och plattformen TikTok. Vi gjorde en sökning på ett av våra fem sökord i taget och arbetade sedan igenom materialet som vi fick fram. Efter insamlingen gick vi igenom materialet vi fått in och valde ut det som var mest representativt, samt sorterade in det i olika teman. Vi analyserade sedan det utvalda materialet genom att använda oss av Bacchi's (Boréus 2011, s.156) fem steg som hon rekommenderar att använda för att ifrågasätta framställningen av vissa förslag. Vi använde dessa för att ifrågasätta medias framställning av gangsterrap:

1. Hur framställs problemet i en specifik politisk debatt eller i ett specifikt politiskt förslag?
2. Vad underförstås och impliceras i denna problemframställning?
3. Vilka effekter har denna problemframställning? Vilka subjekt konstrueras inom denna framställning? Vad förändras troligen och vad förändras troligen inte? Vem kan tänkas tjäna på denna problemframställningen?
4. Vad lämnas oproblematiserat genom denna problemframställningen?
5. Hur skulle "lösningen" skilja sig om "problemet" framställdes annorlunda?

Sett till studiens objektivitet är vi medvetna om vår egna roll som forskare samt hur våra tidigare erfarenheter och åsikter kan spela in på resultatet (Denscombe 2018, s.423). I och med att detta är en diskursanalys medför det viss risk att en väljer ut det material som passar den egna världsbilden. Däremot har vi försökt att plocka ut citat och material som vi tyckt speglar den generella diskursen som vi fann under vår tidsram, och därför anser inte vi att studien är vinklad.

Det som fungerade bra i vårt tillvägagångssätt var vår insamling från Retriever, då denna hemsida garanterar att sökningen i stormedia är uttömmande och därmed ökar materialets tillförlitlighet. Genom att vi använt oss av Retriever, och därmed garanterat en uttömmande sökning av materialet från stormedia under vår tidsperiod, har våra resultat även god trovärdighet då vi använt oss av rätt material och samlat in det från rätt ställe (Denscombe 2018, s.420). Dessutom agerade Bacchi's (Boréus 2011, s.156) fem steg som en bra vägledning för att hitta det viktigaste ur materialet och kunna analysera gangsterrappens konstruktion samt det som låg bakom detta. Validiteten stärks dessutom av detta då Bacchi's fem frågor strukturerade upp vår analys av det insamlade materialet för att kunna besvara våra frågeställningar med en god grund (Denscombe 2018, s.420). Vidare underlättade detta att kunna identifiera våra tre teman, vilka vi ansåg tydligt stod ut ur materialet.

Ett problem vi stötte på tidigt i processen var att vi inte lyckades samla in lika mycket material från TikTok som vi gjorde från Retriever och stormedia, vilket kan sänka materialets tillförlitlighet (Idem, Ss.420-421). Detta på grund av att det inte fanns lika mycket material att samla in från TikTok. Dessutom är inte TikTok's algorithm kronologisk och sökningen kan därmed omöjligt vara helt uttömmande. Om en vid ett annat tillfälle skulle återskapa studien med samma tidsram finns det därmed en chans att andra videor kommit fram som vi inte lyckades få tag i, och att videor vi använt tagits bort. Detta är en aspekt vi är väldigt medvetna om. Även om det var en ojämn fördelning av det insamlade materialet från TikTok respektive stormedia anser vi att våra sökningar varit så pass uttömmande att vi lyckats samla in nog med material för att nå tillräcklig mättnad och att det ger en bra återspeglning av tiden. Eftersom TikTok visade på samma tendenser som stormedia gjorde, anser vi att TikTok och stormedia sammantaget gav tillräckligt uttömmande material för att resultatet ska anses vara tillförlitligt, då vi ändå inte utför en jämförande analys mellan de två plattformarna.

4.3 Etiska överväganden

Ur etisk ståndpunkt uppnår studien nyttjandekravet då studien möjliggör att kunna få förståelse över hur gangsterrap konstrueras av media samt de möjliga effekterna av detta (Bryman 2018, s. 171). Problemet med att inhämta material från sociala medier är att det sker utan samtycke då vi inte kan fråga alla om vi kan använda oss av deras kommentar eller videor som material.

Däremot anser vi att eftersom materialet publicerats offentligt på en medieplattform för allas åtkomst, och personerna som publicerat detta är medvetna om att det numera klassas som offentlig information, krävs inte samtycke (Bryman 2018, s.188).

Dessutom anses det enligt Hammersley & Atkinson (2007, Ss.212-213; 217) att det viktigaste är att ingen utsätts för skada. Genom att vi valt att inte nämna namn på de som publicerat videorna eller lagt ut kommentarer anser vi att vi tillgodoser detta. Dessutom ökar detta konfidentialiteten eftersom individers kommentarer kommer att vara svårare att identifiera utifrån studien (Bryman 2018, s.171). Vi anser inte att detta ställer till med ett alltför stort problem för att kunna återskapa studien i ett senare skede då dessa videor kanske inte längre existerar, eftersom det är lätt att ta bort videor och kommentarer på denna plattform.

5. Analys

5.1 Framställningen av gangsterrap

Av vårt insamlade material har tre olika teman identifierats vilka förklarar de olika sätten rapparen porträtteras i medier. Den generella diskursen mellan stormedia och TikTok skilde sig inte markant och de tre temana var lika starka i båda medierna. Detta kan ha berott på att dessa föreställningar sprider sig över hela samhället och inte bara i stormedia. Dessutom har klyftan mellan vilka som använder sig av stormedia respektive sociala medier minskat, där både äldre och yngre använder sig av både medier. Användarna på TikTok var dock mer öppna med deras åsikter och uttryckte dem starkare än vad stormedia gjorde, där artiklarna normalt skrevs ur en neutral ståndpunkt även om vissa föreställningar ibland lös igenom. Eftersom det finns en så stor interaktion mellan de två forumen påverkar de varandras diskurs. Exempelvis har Expressen och TV4 Nyheter egna TikTok-konton där de publicerar nyhetsinslag, vilket gör att även den yngre publiken lättare påverkas av den typen av informationsspridning.

5.1.1 Rapparen som bidragande till kriminalitet

Media använder sig framförallt av tre olika argument för att underbygga hur rapparen bidrar till kriminalitet. Dessa är att rapparna och rappen glorifierar gangsterlivet, rekryterar till det egna gänget och hotar motparten, samt agerar inkomstkälla för gängverksamheten.

Diskursen visar hur gangsterrapparens musik, musikvideor samt sättet de presenterar sig på sociala medier glorifierar gangsterlivet. Media framställer problemet på så sätt att det är subkulturen som skapat en egen natur helt skilt från samhällsstrukturen och dess möjliga problem.

“Gangsterrappen glorifierar ofta våld och visar i musikvideos ett liv i materiellt lyx. Budskapet ses av polisen som en möjlig inkörsport för unga till kriminella nätverk.” (Johansson, skribent, Smålandsposten 16/12-2022)

“Jag tolkar videon som en viss glorifiering eller ett förhålligande av vapen. Det är entydigt och lite platt på så vis. Det finns så många sätt att visa samhällskritik, men vi vill hellre göra det med ett bredare perspektiv där olika sidor lyfts upp, säger Jonas Elverstig, kommunpolitiker.” (Björkman, krönikör, Arbetarbladet 8/12-2022)

Genren epa-dunk jämförs med gangsterrappen då deras musik också skildrar våld och missbruk. Detta handlar dock om sexuellt våld och alkoholmissbruk som inte anses vara lika främmande i den svenska kontexten som gangsterrapparens erfarenheter oftast gör.

“Epa-kulturen går hand i hand med raggarkulturen, en av de mest etablerade subkulturerna i Sverige.” (Dalin, skribent, Dagens ETC 11/12-2022)

“Under året har många undrat varför sexismen, nationalromantiken och Fröken Snusks rånarluva fått så lite kritik jämfört med gangsterrappen. Men är det något gangsterrappen fått för lite kritik för så är det just sexismen”. (Da Silva, kritiker, SVT Nyheter 30/12-2022)

Raggarkulturen är liksom gangsterrapskulturen en typ av subkultur där en minoritet målats upp som avvikande. Men trots att genren epa-dunk har en stark koppling till raggarkulturen har de inte behövt utstå kritik i samma utsträckning som gangsterrappen.

Det andra sättet media framställer gangsterrappens påverkan på gängkriminalitet är som ett verktyg för att rekrytera medlemmar och hota motstående gäng. Detta motiveras av följande citat:

“[...] hur de kriminella nätverken använder sig av denna genre för att framföra hot och andra budskap [...] Det är ändå skillnad på fiktiva Snabba cash och låttexter och videor som används som bevismaterial för att utreda mord.” (Ekenberg, skribent, Gefle Dagblad 8/12-2012)

Gangsterrap anses därmed ha en större påverkan på individers beteenden än andra konstformer, såsom film och pjäser, som porträtterar våld och droger på liknande sätt. Medier använder sig av uttalanden från före detta gangsterrappare som lämnat livsstilen för att kunna underbygga detta argument samt visa på att tidigare inblandade också tagit liknande ståndpunkt. Exempelvis den före detta gangsterrapparen Ille Freeway som valt att lämna både musiken och den kriminella livsstilen för att börja om på nytt i Somalia:

“Tolvåringar reciterade mina texter som om det vore något religiöst... Det är det som är inne 2022. Att du är en mördare, en shooter.” (Franco, skribent, SVT Nyheter 16/12-2022)

På TikTok har detta tagits emot på olika sätt, där majoriteten av kommentarerna är positiva och många hyllar Ille Freeway för att ha insett att denna typ av musik kan ha en negativ inverkan på yngre personer. Folk kommenterar *respekt* och *äntligen någon som fattar!!*.

Media använder sig även av uttalanden från aktiva rappare samt utomstående personer som erkänner gangsterrappens brister för att underbygga sina argument om att genren är negativ. Exempel på sådan medgivelse av den framgångsrika gangsterrapparen Yasin finns i följande citat:

“Yasin medger att gangsterrappen, med sina grova inslag, inte är för alla. Till exempel anser han att barn bör hållas borta från musiken.” (Palmström, skribent, Aftonbladet 23/12-2022)

Det tredje sättet gangsterrappen anses gynna gängkriminalitet är att den bidrar till verksamhetens inkomst. Argumentet är att inkomsterna från musiken går till den kriminella gangsterrapparen och gänget som personen tillhör. Exempelvis har Yasin kritiserats i kommentarer på TikTok:

“förstör man människor och samhälle. Då ska man inte få tjäna pengar på musik”

“han fått 2-3 av sina vänner att dö, förstört rinkeby, folk har glömt av men gud ser allt”
(TikTok)

Yasin anses därmed inte förtjäna att kunna leva som en vanlig artist på grund av sin kriminella bakgrund. Han har öppet uttryckt sig om sin gängtillhörighet till det Stockholmsbaserade gänget Shottaz i sin musik vilket gjort att hans karriär inom musiken ansetts bidra till marknadsföring för gängets verksamhet. Eftersom gangsterrappare anses bidra till kriminalitet uppfattas det opassande att deras musik ses som likställd andra artisters och bör därför inte få spelas i public service eller vinna priser:

“Vi sverigedemokrater var tydliga i vår kritik i att det var högst olämpligt för framför allt public service som mediebolag att dela ut musikpriser till artister som antingen är gängkriminella själva, eller som har direkta kopplingar till den gängkriminella miljön. Huruvida det är korrekt att ta bort en hel kategori tänker vi inte recensera, men att beslutet förhindrar artister med kopplingar till den gängkriminella miljön från att motta priser anser vi i grund och botten vara ett bra och principiellt viktigt beslut.” (Broman & Bengtsson, politiker, Expressen 2/12-2022)

Det anses därmed enligt dem vara okej att censurera genren för att en andel av artisterna är kriminella.

5.1.2 Rapparen som gangster

Det andra sättet media porträtterar rapparna på är som gangstrar. Media publicerar ofta historier om gangsterrapparnas avvikande livsstil som skiljer sig från gemene man. Att vara gangsterrappare eller rapartist har fått en negativ konnotation som direkt kopplas till en avvikande livsstil fylld av kriminalitet.

“Rappare och två vänner misstänks för grovt narkotikabrott [...] I Växjö dömdes tidigare i år en annan rapartist till 20 månaders fängelse för grovt vapenbrott sedan polisen hittat två vapen på Vintervägen.” (Johansson, skribent, Smålandsposten 16/12-2022)

Artikeln använder inte bara det aktuella fallet för att knyta rappare till kriminalitet utan väljer att ta upp ett annat orelaterat fall för att understryka kopplingen. Det kan ha gjorts på grund av att båda fallen skett i Småland, men det som framkommer är att betoningen läggs på rapparen som

kriminell. Utöver kriminalitet målas rapparna upp som avvikande genom att de kopplas till drogmissbruk och psykisk ohälsa:

“De flesta rapparna mår inte så bra. Droger. Psykisk ohälsa annars hamnar man inte där.”
(SVT Morgonstudion 16/12-2022)

Därmed porträtterar media gangsterrapparen som avvikande. Media projicerar också bilden av att gangsterrappare behöver ha en underliggande förståelse för kulturen där en endast kan sjunga om de saker en själv upplevt, annars ses en inte som äkta gangsterrappare:

“Om du inte lever upp till ditt rykte är du studiobandit.” (Högström, skribent, Göteborgs Posten 28/12-2022)

“Om du rappar så här så kommer du behöva leva det här livet. Annars kommer du testas av riktiga kriminella personer, säger Assal” (Franco, skribent, SVT Nyheter 16/12-2022)

Detta kan demonstreras av hur rapparen Yasin i en intervju på TikTok berättar om vänner han fått från sin tid från fängelset och pratar vagt om hans kopplingar till kriminalitet för att hävda sin identitet som gangster. Men det är inte alltid detta godtas, och på en annan video där Yasin intervjuas om gangsterrappens koppling till kriminalitet lyder en kommentar:

“Gangster where... inte ens i närheten av honom” (TikTok)

Trots att Yasin är en framgångsrik rapartist värderas han inte endast utifrån sin musikaliska talang utan även sin kriminella livsstil. En artists status inom gangsterrappen är alltså direkt kopplad till deras bedrifter inom det kriminella livet. Detta stärker kopplingen mellan gangsterrap och gängkriminalitet och ger ytterligare bränsle till dem som kritiserar gangsterrappen för att vara problematisk och bidra till kriminalitet. Denna bild konfirmeras av rappare som ifrågasätter andras kredibilitet:

“Jag är den enda gangsterrapparen från vår gruppering. Det finns ingen från vår sida som gjort musik, det är bara andra sidan och att de kallar sig för gangsterrappare... Yasin... Alex Ceesay. Vad har de gjort? De har inte meriterna som "Dödspatrullen", sa Sachit till Expressen.” (Ronge, skribent, Expressen 25/12-2022)

Därmed delar rapparna medias syn på att gängkriminalitet och gangsterrap hör ihop samt hur ens musik stärks av de gängkriminella meriterna.

En annan rappare som fått mycket kritik är 15-årige Vilmer "Ville" Dahlberg då han kommer från en medelklassfamilj och tycks inte ha haft en tuff uppväxt. I flera klipp där Ville syns till kommenteras uttrycket *Cap Rap* då han inte anses ha gått igenom det han rappar om och ses därför inte av samtliga som en äkta gangsterrappare. Han anses inte nå upp till kriterierna för att klassas som en del av subkulturen och gruppen utan erhåller snarare medelklass-status, vilket subkulturen är i opposition mot (Cohen 1955, s.123). Exempelvis har ett klipp från när han och hans mamma är med i programmet *Drömfällan* och pratar om sitt nyrenoverade kök fått följande kommentarer:

"Han har ju haft en bra uppväxt" ; "vilken misär" ; "back in the days" ; "förstår hans texter nu mycket djupare" ; "bara grabbarna vet" (TikTok)

Bara grabbarna vet anspelar på vad Ville själv sagt i intervjuer för att hävda sin identitet. Hur media framställer gangsterrappare bidrar till att konstruera den uppfattning vi läsare får om dessa personer. Därmed hjälper de till att forma den generella bild vi har av gangsterrappare och deras identitet. För att kunna ses som artist inom denna genre behöver en leva ett gangsterliv; den ena kan inte existera utan den andra. Detta demonstreras även av hur media framställer det som att en behöver lämna både kriminaliteten och musiken för att kunna förändra sin livsstil:

"Inte främst om att sluta med musiken utan om att bryta med en hel livsstil. Till sin hjälp har han en mamma som säger: en miljon spelningar, en miljon synder." (Högström, skribent, Göteborgs Posten Plus 28/12-2022)

Här blir det återigen tydligt hur musiken dras i direkt koppling till gängkriminalitet och någonting som har en negativ påverkan på samhället. Även rapparen Dree Low, en före detta relativt framgångsrik svensk gangsterrappare, har beslutat sig för att bryta med livsstilen. Detta har han gjort genom att helt radera sin musikhistorik, då han tog bort alla sina låtar på Spotify.

"- Det är skillnad på att sluta och plocka ner. Det var nåt jag inte hade sett innan. Jag tänker också framåt så är det ju en av de stora artisterna och personens katalog som

raderas ur historien”. (Musikjournalist Petter Hallén på Sveriges Radio i Franco & Nyström, skribenter, SVT Nyheter 16/12-2022)

Avhopp anses av media ha blivit alltmer vanligt inom den gängkriminella miljön, och att det *uppenbart finns en vilja till förändring* (Högström, skribent, Göteborgs Posten Plus 28/12-2022). I artikeln antyder detta att gangsterrappens förfall antingen följer avhoppar-trenden eller att gangsterrappens avtrappning orsakat avhopp från gängkriminalitet.

5.1.3 Rapparen som offer

I viss mån händer det att vissa gangsterrappare framställs som ideala offer i media. Främst har detta skett i samband med att mordet på Nils “Einár” Grönberg har diskuterats, samt händelser kopplade till detta fall. Trots att det var över ett år sedan mordet skedde engagerar det fortfarande väldigt många och tas i princip upp i samtliga artiklar där Einár nämns, även de som handlar om den svenska topplistan på Spotify.

“Rapparen Nils Einár Grönberg, som tragiskt sköts till döds i oktober 2021 endast 19 år gammal, är alltså en av Sveriges mest spelade artister på Spotify.” (Widenheim, skribent, Göteborgs Posten Plus 2/12-2022 m.fl.)

Citatet ovan visar exempel på hur media kan framställa Einár som ett idealt offer, vilket skiljer sig från andra liknande fall. Detta trots att Einár inte uppfyller alla kriterier för att kunna placeras i den kategorin (Christie 2001, s.48). Exempelvis *tragiskt sköts till döds* implicerar att gärningspersonen var ond då han använde sig av ett skjutvapen, *endast 19 år gammal* visar att han som offer var ung och därmed mer utsatt än äldre individer. De väljer att skriva ut hela hans namn som signalerar till läsarna att han var av svenskt påbrå, vilket kan få läsarna att känna starkare solidaritet med honom. Dessutom belyser de att han än idag är en av de mest spelade artisterna på Spotify i Sverige vilket stärker hans status som omtyckt men även som offer. Detta underbygger medias framställning av honom som ett idealt offer och skulden för hans död läggs inte på honom. I kommentarerna på en TikTok video där Einár hälsade på en cancersjuk tjej som en fin gest styrks detta vidare:

“varför skulle just nils dö” ; “han hade ett fint hjärta” ; “han var en bra människa” ; “respekt till honom” (TikTok)

Även detta stärker hans status som idealt offer, då det visar på hur media gjort hans sysselsättning som rappare till ett respektabelt projekt genom att belysa de positiva handlingarna han gjorde med hjälp av sitt kändisskap. Denna föreställning förs även över på ovan nämnda rapparen Ville som ofta jämförs med Einár, då vissa anser att de haft en liknande bakgrund och uppväxt. Därför ser många detta som ett mönster och menar på att det kommer sluta för Ville på samma sätt som Einár tack vare gangsterrappen:

“Vi vet vart detta kommer sluta”; “Historien upprepar sig” (TikTok)

I medias porträttering liknas Einár med en annan vit rappare samtidigt som han separeras från andra icke-vita rappare. Exempelvis i artikeln *Man åtalad för kidnappningen av Einár* i Dagens Nyheter (Canoilas, 2/12-2022) så benämns Einár som *artist* medan andra svenska icke-vita gangsterrappare såsom Haval och Yasin benämns som *rappare*.

Även om stormedia anses hålla en neutral ståndpunkt finns det vissa artiklar som lägger negativa värderingar på individer genom bruket av vissa ord:

“Samnytt kan berätta att måltavlan är gängkriminelle rapartisten Haval Khalil – dömd för att ha kidnappat rapartisten Einar.” (Kristofferson, skribent, Samhällsnytt 31/12-2022)

Ovan kan vi se att tidningen Samhällsnytt valt att benämna rapparen Haval som gängkriminell, vilket många andra stormedier inte gör. De har även skrivit att han är dömd för att ha kidnappat rapartisten Einár, vilket inte riktigt stämmer då han endast är dömd för medhjälp till kidnappningen. Även om både Haval och Einár benämns som rapartister läggs det större vikt i Haval som gängkriminell. Detta trots att Einár tidigare kopplats till det numera splittrade kriminella gänget Dalen, och fram till sin död setts umgås med andra gängmedlemmar samt haft sin egen gängtillhörighet diskuterad och spekulerad av utomstående.

5.2 Vad underförstås?

Att media framställer gangsterrapparen som antingen bidragande till kriminalitet, som gangster eller som offer implicerar att gangsterrappen är negativ och driver folk till kriminalitet genom deras musik där vapen och brottslighet i viss mån glorifieras. Speciellt anses detta påverka unga som därmed hamnar i kriminella kretsar. Detta impliceras till följd av att medier driver fram detta

narrativ genom att framförallt använda de berättelser och nyheter om gangsterrappen som antyder eller direkt uttalar att gangsterrappen har en negativ inverkan. Detta sker exempelvis genom att skriva att genren glorifierar våld och används av gängkriminella för att framföra budskap eller rekrytera unga, samt jämför den med andra genrer vars låttexter allmänheten anser vara mer oskyldiga. Därmed kan de peka fingret mot gangsterrappen som orsak till våldet, istället för att undersöka vad det är som faktiskt för samman musik och våld på det sätt vi ser hända i Sverige och flera andra ställen runtom i världen. Vikten läggs därmed på rapparen som individ för att förändra den negativa spiralen.

Dessutom impliceras det att gangsterrapparen är en avvikare, vilket underbyggs både av historier om rapparnas avvikande, deras psykiska ohälsa samt att en behöver befinna sig på en viss plats i livet för att kunna bli rappare. Det är inte som vilken annan artistkarriär som helst, och det som underförstås är att det inte finns någon icke-avvikande gangsterrappare. Gangsterrapparen som avvikande motiveras även av hur gangsterstatusen ses av media och rappare som nödvändigt för att kunna klassas som gangsterrappare (Becker 2006, Ss.40-41).

Att det är just Einár som Ville jämförs med kan handla om faktumet att de båda är vita och uppväxta med minst en känd förälder. Detta är något som den större "vi"-gruppen kan känna igen sig i och har en relation till, vilket bidrar till att det blir svårt att placera dem som samhällets "andra" (Elias & Scotson 2010, Ss.10-11; 20). Genren gangsterrap och dess företrädare har länge setts som gjord av samhällets "andra", det vill säga den avvikande minoriteten. Istället för att skylla Einárs inblandning i gangsterrap och gängkriminalitet på honom själv och utmåla honom som en avvikare skylls det bort på andra faktorer (ibid.). Att påstå att Einárs koppling till "de andra" skulle vara självförvållat hade försvårat separationen mellan "vi och dem"-grupperingarna, vilket är en viktig del för att "vi"-gruppen ska kunna bibehålla sitt övertag i samhället (ibid.).

Detta kan förstås i hur hiphop och gangsterrap associeras med en minoritet i samhället. I fallet av gangsterrap ses denna minoritet innefatta boende i utsatta områden samt oönskade kriminella, som inte anses behöva ta en dominerande plats i det kulturella klimatet. Dock gäller inte detsamma för epa-dunken som även den associeras med en minoritet, på grund av att den anses ha mindre seriösa konsekvenser än gangsterrappen. Epa-dunkens texter innehåller förvisso även det icke-normativt beteende, men de sjunger om teman såsom sex och mycket alkohol vilket inte

ses som lika stort problem då det är mer normativt accepterat. Det anses därmed inte lika allvarligt om det nu skulle påverka unga till att spegla dessa beteenden. Till skillnad från gangsterrappen så förlöjligas epa-dunken i större utsträckning och ses av många snarare som en ungdoms-gimmick.

5.3 Effekter

Följderna av att framställa gangsterrapparen som antingen bidragande till kriminalitet, gangster eller offer, och därigenom implicera att genren är negativ, förekommer på flera olika nivåer. Det mest pragmatiska av dessa är påverkan på det brottsförebyggande arbetet mot gängkriminalitet vilket görs genom att censurera gangsterrappen. Genom att detta görs utses gangsterrappen som bidragande orsak till problemet samtidigt som andra möjliga åtgärder åsidosätts, vilket tyder på att det finns bakomliggande politiska intressen i den valda strategin (Sahlin 2000, s.83). Åtgärder som censur och förbud har ett mycket större visuellt genomslag eftersom det har ett tydligt tillvägagångssätt och syfte för att förebygga kriminalitet, dessutom anses detta lättare än strukturförändringar. Även om syftet bakom åtgärden blir att arbeta förebyggande innebär inte det att det kommer ha någon faktisk brottsförebyggande effekt (Idem, Ss.116-118).

De sätter således skulden på individen och diskuterar inte alternativa förklaringar som exempelvis sociala strukturer som orsak till gängkriminalitet. Detta underbyggs av Sahlin's (2000, s.64) teori att samhället gärna identifierar och kontrollerar så kallade riskgrupper, vilket bidrar till att dessa individer och deras beteenden kan pekats ut som ansvariga för de brister samhället har och därmed kan makten fransäga sitt ansvar. Detta kan i vissa fall leda till självuppfyllande profetia för rapparna, vilket innebär att de lever upp till den från början falska föreställningen som andra har av dem som kriminella rappare (Merton 1968, s.477). Därmed är det media som i detta fall orsakar att gangsterrappen bidrar till kriminalitet. Dessutom utnyttjar rapparna medias föreställningar om gangsterrappens koppling till kriminalitet för att kunna underbygga deras egen status.

Medias framställning av gangsterrap har även en negativ påverkan på deras möjlighet att kunna ses som offer. Walklate (2017, s.44) argumenterar att idén av det ideala offret är skapad av staten och grundas i socialt konstruerade åsikter. Enligt Walklate (2017, Ss.34–35) ser makten viktisering som en konsekvens av individens livsstil och egenskaper, såsom kulturella och

ekonomiska förutsättningar, vilket individen inte alltid har kontroll över. Skulden för viktimiseringen läggs därmed på individen eller gruppen och inte på staten och dess strukturer. Undantaget i detta fallet är Einár som istället porträtterats som ett idealt offer efter hans mord. Därför har många stort intresse för hans fall och vill få återupprättelse, vilket leder till att media ständigt återkopplar till hans död i samband med det gängvåld som utspelade sig under december månad. Exempel på några av dessa titlar finns nedan:

“Uppgifter: Två dåd på två dagar - kopplas till mordutredningen på Einar” (TV4 28/12-2022)

“Uppgifter om hämndspirall ett år efter mordet på Einár” (Forsberg, Hjérten & Melin, skribenter, Aftonbladet 29/12-2022)

“Explosion i Rågsved på nyårsafton – kan vara kopplat till rapparen Einár” (Bolmgren, Lundqvist & Heimersson, skribenter, Expressen 31/12-2022)

Att det är en vit rappare som får denna uppmärksamhet pekar på att det inte är gruppen gangsterrappare som är “de viktimologiska andre”, innebärande att de inte kan klassas som offer (Walklate 2017, Ss.52–54), utan det är specifikt icke-vita rappare. Den underliggande rasismen lyser igenom i dagens Sverige där det är lättare att som vit rappare få sympati av folket än vad det är för rappare med utländskt påbrå. Genom att media skildrar gangsterrappare på dessa olika sätt bidrar de till konstruktionen av vita gangsterrappare som goda artister och icke-vita gangsterrappare som kriminella. Ett annat exempel visas i kritiken mot den rådande diskursen av gangsterrapparens inverkan och inblandning i kriminalitet, där en kan urskilja ytterligare rasistiska undertoner:

“Malous ökända intervju med Greekazo nämns också, men bara för att lyfta upp att den “skapat debatt”, utan att fånga hur skev den var: Einár, som var minst lika problematisk som Greekazo under 2019, fick prata om hur fantastiskt det var att han blivit en känd rappare hos samma Malou, medan Greekazo förväntades göra slut på gangsterrapptrenden av Arga snickaren. [...] Hör och häpna – icke-vita förblir ovälkomna i de fina rummen. Vi passar inte in i mallen, och vissa av våra erfarenheter vill oftast inte höras i dessa rum.” (Ahmed, skribent, Kult Magasin 29/12-2022)

Detta citat underbygger ovan diskussion om hur Einár ibland skiljs från andra gangsterrappare och på ett sätt framställs som en av "oss", medan andra artister inom samma genre men med en annan etnisk bakgrund målas upp som "de andra". Detta relaterar tillbaka till Elias & Scotson's (2010, Ss.10-11; 20) diskussion om "vi och dem". Eftersom Einár är vit och därmed anses vara en del av den "svenska vi"-gruppen behöver media separera honom från resterande gangsterrappare för att fortfarande kunna använda genren gangsterrap som syndabock. Istället utmålas resterande gangsterrappare till främlingar som genom deras avvikande beteende ökar samhörigheten inom den "svenska vi"-gruppen och ökar distansen mellan gruppernas handlingar och moral (Idem, s.158).

Utifrån citatet ovan kan en även se hur media systematiskt kan använda sig av klander för att skapa en moralisk differentiering, innebärande att de särskiljer den egna gruppen från gangsterrappare och skambelägger rapparnas moral för att underbygga den egna gruppens överlägsenhet och utöva social kontroll (Elias & Scotson 2010, s.165). Genom att media väljer att lyfta fram den ena ståndpunkten som moraliskt bättre blir maktdynamiken mellan de två parterna ojämn. Detta skapar därmed en moralisk hierarki, innebärande att den ena ståndpunkten ses som överlägsen den andra, där den överlägsna ståndpunkten kan använda sin makt för att trycka ner andra åsikter (Elias & Scotson 2010, s.20).

Genom att hävda denna maktdynamik mellan "vi och dem" kan en utesluta den grupp som inte anses höra hemma bland resterande samhälle. En bestraffar därmed de som ses ner på och inte anses passa in i vårt svenska samhälle, samt gömmer undan deras problem för att "vi vanliga" människor ska kunna frodas. Om en hade accepterat dem som en del av "oss" hade deras bekymmer blivit våra, vilket kräver större samhällsliga strukturförändringar som staten inte vill genomgå.

Detta tankesätt gynnar ett liberalt synsätt då det sätter ansvaret hos individen och inte på gruppen. Detta är inte förvånande då i alla fall många av tidningarna vi fått material av har en liberal ideologisk bakgrund. Att tidningarna har en sådan ideologisk grund påverkar inte bara innehållet utan även att läsarna förväntar sig en sådan typ av media. Vad som lämnas oproblematiserat är att tidningarna inte lägger samma vikt i andra verksamheter som också orsakar stor skada för samhället. Exempelvis bryr sig allmänheten inte lika mycket om företag som skadar klimat och exploaterar arbetare för att tjäna så mycket pengar som möjligt.

Gängkriminaliteten må också tjäna pengar på gangsterrappen men eftersom den tar plats i något av ett parallellt samhälle kan den svenska marknadsekonomi inte dra samma nytta av den. Ännu en gång ses gangsterrapparna som "de andra" och dessa stora men skadliga företag som del av "vi"-gruppen.

Kriminaliseringen av gangsterrap har därmed som effekt att stöta ut de som berörs ur samhörigheten och få dem att känna sig trampade på. Det är inte konstigt att de agerar på sättet de gör sett till behandlingen de får av mainstream samhället. Om samhället inte bryr sig om dem, varför ska de bry sig om samhället?

5.4 Vad bortser en ifrån?

Av framställningen som medier gav av gangsterrappen utelämnades flera aspekter av gangsterrapparens situation och genren i sig. En stor del av detta är gangsterrappens ursprung i utsatta områden, samt hur denna konstform länge fungerat som individers sätt att hävda sitt utanförskap, sin identitet och sin kultur. Medierna belyser därmed inte hur vissa personer börjar rappa för att kunna uttrycka deras kriminella erfarenheter och sociala utsatthet utan istället fokuserar på rappen som en orsak till kriminaliteten.

Detta är dock inte svart på vitt. Alla medier skjuter inte aktivt fram denna agenda. Däremot anser vi att det i många fall tydligt framkommer tendenser att medier håller sig till denna typ av sanning av gangsterrap som negativ och kopplad till kriminalitet. Dalquist (1998, s.44) argumenterar att i dagens samhälle används media och nyheter på liknande sätt som sagor och myter användes förr, det vill säga som stöd för att avgöra vad som är moraliskt rätt och fel samt för att lättare förstå den sanna verkligheten. På samma sätt har medier uppehållit myten av gangsterrappens negativa inverkan på samhället. Däremot saknar diskursen full konsensus i media då det finns dem som ser genren gangsterrap som vilken annan konstform som helst. Det är dock viktigt att anmärka hur vi funnit att det framförallt är mindre debattartiklar som framför denna sida av diskursen. Deras ideologiska utgångspunkt är mer socialistisk i natur till skillnad från de andra tidningarna.

Flera kulturskribenter argumenterar att konst är till för att porträttera verkligheten, det vill säga kriminaliteten och de bakomliggande strukturella faktorerna som rapparen växt upp med.

Skribenter resonerar för gangsterrapparens rätt att få uttrycka historier om sin uppväxt och sitt liv:

“Ska inte den våldsamma tid vi lever i kunna skildras utan att människor helt tappar fattningen?” [...] Kommunen ska inte lägga sig i konsten” (Ridell, krönikör, Arbetarbladet, 11/12-2022)

“Men vad kom först – våldet eller musiken? Och är inte musiken en ypperlig plattform för att försöka förstå det som politiker, poliser, predikanter och press aldrig kan förmedla via forskningsrapporter, presskonferenser och löften om tuffa tag?” (Ahmed, skribent, Kult Magasin 29/12-2022)

Båda citaten ställer sig emot att denna typ av konstform ska begränsas på grund av det våld som den skildrar. De menar på att konsten ska få vara fri och att det istället ger samhället en chans att förstå sig på den typ av samhällliga problem där de saknar insikt. Denna sidans argument är att gangsterrappen ofta innehåller politiska budskap som belyser ojämlikheter. Detta är något den andra sidan helst vill ignorera då det är lättare att censurera än att ändra en hel samhällsstruktur. Gangsterrap kan till och med argumenteras ha samma tendens som arbetarlitteraturen, vilken motiverade sekelskiftets arbetarklass att kämpa för rösträtt. Musiken kan, sett ur denna synpunkt, inspirera utsatta att skapa bättre liv för sig själva och kämpa för rättvisa.

En aspekt som inte belyses är hur majoriteten av media gör vissa undantag för vilka som kritiserats. För det första problematiseras inte andra artister inom andra genrer som begår kriminella handlingar på liknande sätt som gangsterrappare gör. Bilden som media redan har av dem som gängkriminella gör att varje snedsteg blir ännu ett bevis de lägger fram för att underbygga sitt argument av gangsterrappare som kriminella, medan andra artisters snedsteg lättare kan skyllas bort på andra faktorer eller som misstag. I fallet av gangsterrap är det hela subkulturen som ses som ett enda stort snedsteg, då det är den typen av musik och dess låttexter som står bakom kriminaliteten. Då ansvaret läggs på gangsterrapparna som individer och genren som grupptillhörighet behöver en inte undersöka andra möjliga faktorer av det gängkriminella problemet.

För det andra särskiljs gangsterrappen från andra medier som porträtterar en gängkriminell livsstil:

“Jämför med vilken gangsterfilm som helst, där vapen är en självklar del av handlingen. (Även våld, vilket INTE utövas i Alge Dawoods video.) Skulle man få spela in scener till en gangsterfilm på Gävle teater?” (Björkman, krönikör, Arbetarbladet 8/12-2022)

Gangsterrap ses som mer skadligt än exempelvis filmer som på liknande sätt som musiken målar upp en bild av en dyster verklighet, även om både musiken och filmer på samma sätt kan baseras på verkliga händelser. Detta kan vara på grund av att musiken anses glorifiera våldet och drogerna de sjunger om. Även om filmer i stor mån gör detsamma lyckas de ändå undgå en stor del av kritiken. Detta kan också förklaras i hur mycket gangsterrappen anses skilja från den accepterade kulturen. Dalquist (1998, s.129) argumenterar för att medievåld inte bara anses skadlig för individen utan även tycks bidra till fattig kultur och därmed smutskasta “kulturen” som bör vara enig med folkuppfostranstraditionen. Film och pjäser om gangsterlivet ses i detta fallet som finkultur och legitimt medan gangsterrappen ses som dålig kultur som inte bör få ta lika mycket plats. Den stora skillnaden är att det är mycket lättare och billigare för de utsatta som saknar resurser att kunna ge ut musik på sociala medier och därigenom få skivkontrakt än för dem att försöka få en bok eller film gjord. Dessutom porträtterar gangsterrappen samhällsordningen i ett mycket negativt ljus vilket en vill undvika för att uppehålla en “god” bild av samhället (Dalquist 1998, s.132). Makten vill istället att kultur ska porträttera världen som bättre än den är med lyckliga slut och rättvisa (Dalquist 1998, s.85). Eftersom gangsterrap inte anses göra detta vill en inte ta emot den som riktig kultur då det innebär att en på allvar behöver se till våra strukturella problem, och därmed blir det som nämnt tidigare lättare att skylla på musiken istället.

För det tredje finns det dessutom undantag inom gangsterrap-världen. Det verkar finnas en tendens att antingen bortse från eller se till förlåtande omständigheter när det kommer till gangsterrapparen Einárs gängaffiliationer, till skillnad från andra icke-vita gangsterrappare. Einárs tidigare gängaffiliation tas endast upp i en artikel under hela december, detta trots att han återkommande nämns i flera artiklar och kopplas till de gängkriminella incidenterna som inträffade sista veckan av 2022. Som nämns i effektdelen kan detta vara på grund av Einárs tillhörighet i den “svenska vi”-gruppen.

Det problematiseras inte hur en hel kultur och identitetstillhörighet skjuts ut ur samhörigheten av den svenska musikvärlden. Detta kan förklaras av att gangsterrap ses som icke-normativt och

utesluts från den generella musikgemenskapen. Enligt Cohen (1955, s.121) bildas en subkultur genom att unga pojkar i arbetarklassen känner en frustration över sin status och löser det genom att gå ihop med andra som befinner sig i liknande situation. Eftersom gangsterrappare isoleras ut från samhällets gemenskap vill de känna samhörighet och stolthet i den egna gruppen, och för att det ska vara aktuellt måste de anses autentiska i deras gangsterupplevelse. Att engagera sig i subkultur och kriminell aktivitet är därmed en rationell lösning i deras rådande sociala situation (ibid.).

Detta kan exemplifieras i debatten kring att P3 Guld-galan valt att ta bort sina priser för genrer Pop, Rock och Hiphop och slå ihop dem till en kategori där artister från alla genrer kan vinna ett och samma pris. Detta skapade arga reaktioner i hiphop världen, bland annat hos gangsterrappare, vilket exempelvis demonstreras genom följande citat:

“Flera rappare har tidigare hotat att bojkotta galan om hiphop inte representeras som genre... Rapparen Yasin lade på Instagram ut en bild där han hade kastat sina P3 Guld-priser i papperskorgen och Jireel meddelade att han inte kommer att uppträda på galan.” (Edliden, skribent, Avesta tidning 9/12-2022)

Tidningarna implicerade i deras presentation att dessa reaktioner var överdrivna och något irrationella, men rapparna själva underbyggde sina frustrationer med att peka på den underliggande systematiska rasism som råder. Detta understryks av Yasins kommentar på situationen:

“Behåll era priser. Det är så jag känner. Om jag var en artist i Sverige för 50 år sen tror jag inte jag ens skulle få komma utanför på parkeringen på de här galorna. Ska jag komma dit nu? Ska de bedöma min konst och en kultur som vi har skapat själva och säga vem som är bäst i den?” (Palo, skribent, Göteborgs Posten Plus 23/12-2022)

Endast genom rapparnas citat förmedlas denna typ av viktimisering. Det är ingenting stormedia verkar ta ställning till, utan det lämnas oanalyserat.

Genom att ignorera de ovan presenterade aspekterna så förenklar media situationen genom att utmåla gangsterrap till en syndabock. Varför detta görs är för att kunna utpeka “de andra” som en del av problemet, eftersom det är lättare att återigen skylla gängkriminaliteten på förorten och

invandringen istället för att behöva genomföra stora samhälleliga strukturförändringar. Musiken lyfts fram som den bakomliggande problematiska faktorn när en lika gärna kan argumentera att barn bör hållas borta från utsatta områden. Detta med grund i Cohen (1955, s.121) som argumenterar för att arbetarklassens pojkar ofta saknar de verktyg som krävs för att kunna uppnå den status de behöver för att ses som delaktiga i samhället. Detta leder till att avvikande handlingar såsom kriminalitet eller gängtillhörighet blir en lösning på deras misslyckanden att uppehålla normen som följd av deras sociala klassposition (Cohen 1955, Ss.133-135). Därmed är det deras uppväxt i utsatta områden och brist på verktyg som gör att det hamnar på brottsliga banor och i subkulturen gangsterrap till att börja med.

5.5 Lösningen

Vad skulle då den alternativa lösningen kunna vara om dessa andra aspekter som vi belyser i det förra avsnittet skulle vara del av den allmänna diskursen? Om den dominerande bilden medier porträtterade av gangsterrappare hade varit som berättare och artister skulle en istället kunna använda deras musik för att bättre förstå de rådande problemen i Sveriges utsatta områden. Genom att media inte tar ståndpunkten att gangsterrappen står i direkt koppling till gängkriminaliteten hade det kunnat bidra till en mer värderingsfri syn på gangsterrappen som subkultur. Gangsterrapparna hade troligtvis inte känt samma press till att behöva skapa en subkultur med förakt mot övriga samhällets värderingar, utan hade istället kunnat vara del av det större samhället utan rädsla att de kommer ses som "de andra" (Cohen 1955, Ss.110-111). Vidare hade en kunnat undvika den självuppfyllande profetian, vilket kan förhindra att de individer som av allmänheten ses som kriminella på grund av sin tillhörighet till subkulturen påverkas till kriminalitet då de vill ge igen mot den allmänna opinionen eller inte ser någon annan utväg (Becker 2006, Ss.40-41).

Gangsterrap hade med detta alternativa synsätt istället kunnat ses som ett sätt för de som lever under icke-fördelaktiga socioekonomiska villkor att kunna uttrycka frustrationen över att leva under dessa omständigheter. Troligtvis hade det då funnits större politisk mobilitet för att ta tag i den strukturella förändring som behövs inom dessa utsatta områden. Exempelvis argumenterar Sahlin (2000, Ss.45; 116) för vikten av en bättre skola, som kan ha en stor brottsförebyggande effekt på gängkriminalitet. Detta ses dock inte som lika demonstrativt som att censurera

gangsterrap, vilket inte alls kräver lika mycket förändring som en strukturell omorganisering av skolsystemet gör. Det gör att åtgärden inte värderas lika högt. Men om gangsterrap och gangsterrappare inte längre setts som individuellt ansvariga för gängkriminaliteten och en istället betraktade denna livsstil mer som en konsekvens av ett visst levnadsförhållande så hade utveckling av skolan istället kunnat ses som en bra brottsförebyggande åtgärd som även kan ha andra positiva effekter på samhället.

Det hade inte lett till ett fullständigt integrerat samhälle, men det hade kunnat vara ett steg mot att få bättre förståelse för olika minoriteter och att sen försöka lösa deras problem för ett mer jämlikt samhälle. Att istället fokusera på gangsterrappen som ett sätt för en folkgrupp att uttrycka sin kreativitet, liksom andra konstnärer, och för media att skildra dem i ett annat ljus hade det kunnat leda till en större allmän förståelse för hur livet ser ut för folk som lever under utsatta förhållanden. Därmed hade det minskat klyftorna mellan "vi och dem"-grupperingarna i samhället, och majoriteten hade kanske istället inkluderat fler minoriteter i den svenska "vi"-gruppen (Elias & Scotson 2010, Ss.10-11). Det hade kunnat vara en bit på vägen till ett samhälle med minskad kriminalitet, även om vissa problem hade kvarstått såsom den stora införseln av vapen och droger som finns i Sverige idag. Dessutom hade en förändring av medias framställning av gangsterrappare kunnat underlätta den press som de har på sig att leva riktiga gangsterliv för att kunna respekteras som artister.

6. Slutsatser och Diskussion

I denna uppsats ämnade vi att undersöka hur stormedia respektive sociala medier framställer gangsterrappare i relation till kriminalitet. Detta gjordes genom att försöka besvara frågeställningarna som diskuteras nedan.

6.1 Frågeställning 1: På vilket sätt kopplas gangsterrap till kriminalitet?

Ur vår diskursanalys fick vi fram tre primära teman av hur den dominerande delen av diskursen porträtterade gangsterrap under december 2022. Dessa var rapparen som bidragande till kriminalitet, rapparen som gangster och rapparen som offer. I de tre olika teman fanns en genomgående koppling till kriminalitet.

I det första temat, rapparen som bidragande till kriminalitet, framkom det hur gangsterrappen sågs som skadligt för de som lyssnar på musiken eftersom det anses glorifiera livsstilen och påverka unga till kriminalitet. Men också för samhället i stort då det blir ett verktyg för gängkriminella att marknadsföra sin verksamhet, hota rivalerna och möjligtvis tjäna pengar. I diskursen jämförs gangsterrap även med andra genrer, framförallt epa-dunken som också anses ha kontroversiella drag men inte lika dålig påverkan på lyssnaren och samhället. För att vidare problematisera denna framställning av genren kan en ifrågasätta varför gangsterfilmer och böcker som skildrar gangsterlivet inte ses som lika skadliga och som en möjlig bidragande faktor till kriminalitet. Detta då många likt musik kan influeras av det som skildras i filmer och böcker - och vilja efterleva denna skildring. På samma sätt som barn influeras till att leka Superman och Batman efter att ha sett filmer, serier och läst böcker om superhjärte-karaktärerna kan unga även tycka att gängkriminella karaktärer i serier som Snabba Cash är häftiga. Där kan de se hur enkelt det är att tjäna större summor pengar på kort tid genom att springa till synes enkla ärenden åt gängkriminella. Detta underbyggs av Kalkan's (2022) undersökning där både gangsterrappen och gangsterfilmer har haft en påverkan på de unga människors differentiella identifikation från resterande samhälle. Borde inte dessa filmer också ses som lika farliga som gangsterrappen och censureras? Dessutom ger dessa gangsterfilmer ofta en missvisande bild av verkligheten och de utsatta kan influeras av att efterleva denna felaktiga representation för att de identifierar sig med bilden som till stor del faktiskt efterliknar deras verklighet.

Trots att serien Snabba Cash även framställer problematiken och den dystra vardagen av ett liv i det parallella samhället med många som dör, kan många unga ha tendensen att bortse från detta och tänka "det kommer inte hända mig". Det kan handla om unga som stötts ut ur samhället och inte ser en annan väg till framgång, eller bara unga som utan konsekvenstänk inte ser följderna av att gå med i ett gäng och inte förstår att det många gånger inte finns en väg ut.

Som kunde ses i hyllandet av Ille Freeway och andra att lämna gangsterrappen finns det en press på dem att som individer ställa sig emot gängkriminaliteten och att ta ansvar för det. Gangsterrapparna anses behöva aktivt stå emot vad de porträtterar. Detta är ett krav som inte lika aktivt ställs på andra. Exempelvis har regissören Woody Allen, trots att han anklagats för att ha våldtagit sin femåriga dotter på 90-talet, fortsatt göra minst en film per år vilka några nominerats till priser där han även vunnit flertalet gånger (Farran-Lee 2018). Dessutom har porträtteringen

av kvinnor och de misogynistiska undertonerna i hans filmer länge kritiserats (Rapping 1998, s.1). Frågan är varför en person som Woody Allen inte aktivt behöver ställa sig emot de skadliga beteenden mot kvinnor som han visar i sina verk för att personer fortsatt ska hylla och prisa honom.

Det andra temat visade hur rapparen framställs som gangster i media. Detta görs genom att media ofta ger ut ett visst narrativ om denna avvikande livsstil, och ser därmed inte till helheten. De bidrar även till den onda cirkeln där medias presentation av rapparna som gangstrar påverkar uppfattningen över att dem behöver bibehålla sin gangsteridentitet för att uppfattas som äkta, vilket kan elda på rapparnas benägenhet till kriminalitet då de måste ha upplevt det dem rappar om. Dessutom argumenterar Cochran (2015, s.55) att det krävs gatukredibilitet för att kunna få beundrare som gangsterrappare, därmed känner flertalet gangsterrappare press att stoltsera sin gängaffiliation för att kunna ses som autentisk. Det är alltså en kombination av utomstående och medias förväntningar på gangsterrappare som kriminella vilket sätter press på att de ska affiliera sig med gäng. Dessa förväntningar som media har fungerar som en ytterligare stigmatisering av gangsterrapparen. Detta underbyggs av Kalkan (2022, s.420) som anser att en ökad differentiell identifiering leder till en högre grad av stigmatisering från media vilket får dessa individer att ytterligare vilja särskilja sig från mängden. Eftersom gangsterrap är en så stor del av de utsattas kultur så kan det framstå som att gatukultur inte kan vara del av mainstreamkulturen. Därmed drivs de till att skapa subkulturer för att kunna hitta andra som har liknande belastningar och intressen, vilket relaterar till Cohen (1955, s.121) där arbetarklassens pojkar saknade medelklassens kriterier som krävdes för att kunna ta del av samhället. Detta liknar gangsterrappens uppkomst ur frustrationen över bristen på legitima medel för att uppnå framgång, vilket presenterades i bakgrundsavsnittet ovan.

I det tredje och sista temat hittade vi en tendens i medias framställning gällande rapparen som offer. Det som framkom var hur den vita rapparens offerskap talades om mer än icke-vita rappare, vilket underbyggs av medias porträttering av rapparen Einár som ett idealt offer efter mordet på honom. Detta kan jämföras med hur rapparen Joseph framställdes av media i Cochran's (2015, Ss.52-53) undersökning, där Joseph pekades ut för att ha orsakat sin egen död till följd av sin gängaffiliation. Einár ansågs istället ha varit offer för gatuvåldet, och skulden lades inte på honom. Detta trots att Einár var äldre än Joseph var vid tidpunkten för respektive

mord, båda var gangsterrappare och båda hade kopplingar till gängkriminalitet. Det som skilde dem åt var deras hudfärg då Joseph var svart och Einár vit. Detta underbygger vårt argument att vita gangsterrappare fortfarande har en möjlighet att ses som offer trots att de levt under samma omständigheter som icke-vita rappare, vilka i många fall inte ges samma möjlighet. Genom att media målar upp denna skillnaden mellan vita och icke-vita sett till deras möjlighet till offerskap, bortser de från vita rappares kriminella beteende i större mån och ser det som en mer förlåtande omständighet. Det ses inte som deras fel samtidigt som icke-vita rappares kriminella beteende inte accepteras och skulden läggs på dem trots att beteendet i princip är detsamma. Detta görs genom "contrasting devices" (Dalquist 1998, s.152), vilket exemplifieras i hur Haval och Yasin i vissa artiklar nämns som rappare medan Einár nämns som artist.

Sammanfattningsvis leder en framställning av gangsterrapparna enligt dessa tre teman till en underförståelse av diskursen där genren ses ha tydliga kopplingar till gängkriminalitet. Som diskuterats ovan implicerar denna diskurs att gangsterrappen har en påverkan på unga och deras beteenden, att den framför budskap för att kunna nyttja den kriminella verksamheten och även att gangsterrapparen måste vara en avvikare. Därmed är svaret på vår första frågeställning att gangsterrappen kopplas till gängkriminaliteten genom våra tre ovan presenterade teman vilket gör att allmänheten associerar gangsterrap med kriminalitet.

6.2 Frågeställning 2: Varför framställer media gangsterrappen samt dess artister på sättet de gör?

Sett till varför media framställer gangsterrappen och gangsterrappare på sättet de gör har vi kommit fram till att beroende på effekten denna framställning har, samt hur lösningarna till det som utelämnats ur diskursen ser ut, går det att finna ett genomgående samband till fenomenet "vi och dem". Detta är med utgång i Elias & Scotson's (2010) bok *Etablerade och Outsiders*, där de etablerade ses som en del av "vi"-gruppen medan outsiders är avvikande och ses som "dem".

Effekten av medias konstruktion leder till att gangsterrappare målas upp som orsaken till gatuvåldet och bidragande till gängkriminaliteten, vilket används som en anledning till att peta ut dem från samhörigheten. De ses som avvikare från samhället vilka "vi"-gruppen använder sig av för att styrka sin maktposition och själva gynnas samtidigt som gangsterrapparna bestraffas. Genom att denna uppdelning görs där gangsterrapparna ses som "de andra" skambeläggs även

deras moral medan "vi"-gruppens moral värderas högre för att igen styrka maktskillnaden mellan de två grupperna (Elias & Scotson 2010, s.166). Media använder sig även av systematiskt klander i form av att publicera och sprida berättelser om gangsterrapparnas avvikande och behandla utomstående från "vi"-gruppen annorlunda (Idem, s.165). På så sätt skapas en moralisk hierarki, där den egna gruppen uppfattas som moraliskt rätt och bäst och "de andra" som ovärdiga av denna standard (Idem, s.158).

Ovan nämnda faktorer tillsammans med synen på att censureringen av gangsterrap skulle fungera brottsförebyggande leder till att media inte lyfter fram diskussionen kring alternativa metoder för att agera brottspreventivt mot gängkriminalitet i lika stor mån. Därför ser samhället inte mycket anledning till att försöka få gangsterrappare att känna sig delaktiga i samhället eftersom det inte ser hur det skulle kunna gynna gemene man. De ser endast gangsterrappare som en del av "de andra" och som avvikande vilka främst bidrar med problem till resterande samhälle. Detta främjar därmed ett liberalt tankesätt som utgår från att individer själva ska kunna ta ansvar för att få stabilitet och framgång. Detta kan kopplas till "Racial Neoliberalism", att den neoliberala ekonomiska strukturen uppmanar stater till handlingar som missgynnar utsatta grupper och censurerar de som yttrar missnöje med denna ojämlikhet (Fatsis 2019, s.1301). Vikten läggs alltså i den ekonomiska välfärden som anses gynna allmänheten och gör Sverige till ett bättre samhälle. Denna bild gynnas inte av att det finns en grupp utsatta individer som inte har en lika rak väg till materiell framgång och behöver stöd uppifrån, alternativt samhällelig strukturell förändring, för att lyckas. Därmed behöver det vara gangsterrapparnas egna fel att de befinner sig i deras utsatta situation, och inte den sociala ordningens. Detta underbyggs av Dalquist (1998) argument att de forum som inte visar upp bilden av samhället som positivt, vill makten undanskjuta eller diskreditera för att kunna skydda det "goda" samhället.

Sen är det inte alla gangsterrappare som målas upp i detta ljus. Samtidigt som medias porträttering av gangsterrappen påverkar rapparnas chanser till att vid utsatthet kunna ses som offer av allmänheten, skiljer det sig sett till ens etnicitet. Kopplat tillbaka till Einár målas han stundtals upp som ett idealt offer i medias diskurs. I och med att han är vit kan han inte fullt ut uteslutas från den vita svenska samhörigheten vilket gör det svårt för den "svenska vi"-gruppen att placera honom då han bildar en slags gråzon. Detta leder till att Einárs snedsteg ses som just sådana, snedsteg, på samma sätt som många andra vita artister och kända personers snedsteg inte

betraktas som deras fel. Det skylls ifrån på andra faktorer, eller bortses från då tanken att någon i “vi”-gruppen skulle avvika är obekvämt.

“Vi och dem” demonstreras även i det som medier väljer att inte belysa. Det finns en tendens att hellre skylla ifrån samhällsliga problem på andra faktorer än den faktiska orsaken, vilket till stor del är de strukturella faktorerna. Till detta följer en benägenhet att därför också blunda för hur situationen ser ut i de utsatta områdena i Sverige där många problem samlas på en och samma plats. I och med att det råder hög fattigdom, dåliga levnadsförhållanden och hög kriminalitet i dessa utsatta områden är det inte förvånande att media väljer gangsterrappen som en orsak bakom dessa problem. Detta då gangsterrappen har sitt ursprung i utsatta områden vilket ger makten ännu en grupp att skylla ifrån sig ansvaret på och undvika att belysa att problemen grundar sig i strukturella faktorer.

Därmed framställs inte gangsterrappen som en konsekvens av den frustration de utsatta känner för deras situation. Genom att gangsterrappen stigmatiseras och stöts ut ur “vi”-gruppen så stöter en ut deras identitet och kultur, vilket inte diskuteras i media. Det är inte konstigt ifall deras identitet stigmatiseras att de hellre vill fullt ansluta sig till den subkultur där deras identitet och kultur i alla fall respekteras. Cohen (1955, Ss.110-111) ansåg att denna typ av skamkänslor leder till att människor väljer att gå ihop med likasinnade istället och därmed skapa en subkultur där de kan erhålla status och gemenskap, vilket är vad som hänt i fallet av gangsterrap. Detta exemplifieras i viktimiseringen av gangsterrappare som artister, då deras kultur inte värderas lika högt. Därmed präglas gangsterrap av utanförskap.

Om dessa saker hade belysts i den dominerande diskursen kring gangsterrappen hade det funnits möjlighet att se dessa porträtteringar som ett sätt att få insikt över det rådande problemet kring gängkriminaliteten. Även om det var vissa medier som förde fram detta synsätt är det inte tillräckligt många för att få inflytande. Hade framställningen tett sig annorlunda skulle det finnas tillfälle för “vi”-gruppen att ta del av “de andras” erfarenhet vilket kunnat resultera i att den moraliska differentieringen mellan grupperna minskar. Detta hade även kunnat leda till att maktdynamiken mellan “vi och dem” minskar vilket förhoppningsvis lett till ett mer jämlikt samhälle. Genom att ändra maktens synsätt av att gangsterrapparens utsatthet beror på dem själva och istället se det för vad det till stor del är, ett strukturellt problem som påverkar utsatta områden negativt, hade det varit ett steg i rätt riktning. Trots att detta inte hade lett till att synen

av "vi och dem" helt försvunnit, hade det bidragit till en allt mer fulländad integration av alla delar av det svenska samhället. Det hade också kunnat leda till att den viktimisering många boende i utsatta områden upplever inte ses som självförvållat utan istället som en konsekvens av deras förutsättningar och därmed den sociala ordningens brister.

Sammanfattningsvis kan framställningen av gangsterrappen förstås som konsekvens av det sociala fenomenet att behöva stärka den kollektiva uppfattningen av vad som är normalt och stöta ut de som ses som avvikande. Därmed kan vi se att medias negativa framställning av gangsterrappen är tack vare den starka "vi och dem"-föreställningen mot boende i utsatta områden, vilket ger svar på vår andra frågeställning.

6.3 Avslutande kommentarer

Genom denna undersökning har vi uppnått syftet av att undersöka hur gangsterrap framställs i media och kommit fram till följande slutsatser:

1. Gangsterrappen kopplas till gängkriminalitet genom att porträttera gangsterrappare som bidragande till kriminalitet, gangstrar och endast i vissa fall offer vilket gör att allmänheten associerar gangsterrap med kriminalitet.
2. Gangsterrappens negativa framställning beror på den rådande "vi och dem"-uppfattningen mot de som bor i utsatta områden.

För att fortsätta studiet av detta hade en kunnat utvidga denna undersökning över en längre tidsperiod eller genom att använda sig av flera andra sociala medier för en större materialinsamling. Detta skulle vara mer tidskrävande då det är ett större arbete att genomföra. Ur en vidare politisk vinkel hade en kunnat intervjua politiker om deras associationer till gangsterrap eller genomföra en större generaliserbar enkät för att se hur den allmänna opinionen ställer sig i frågan. En annan utgångspunkt hade kunnat vara ett insider-perspektiv, där en intervjuar gangsterrappare om deras upplevelse av medias framställning. Det kan dock vara svårt att genomföra om en inte har en bra inkörsport, samt sett till hur sanningsenliga svaren blivit om gangsterrappares egna eller andras kriminalitet på grund av den rådande tystnadskulturen.

7. Källförteckning

7.1 Litteratur

Becker, Howard S. (2006) *Utanför. Avvikandets sociologi*. Lund: Arkiv.

Boréus, Kristina (2011). Diskursanalys. I: Ahrne, Göran & Svensson, Peter (red.) *Handbok i Kvalitativa Metoder*. Stockholm: Liber. Ss.150-164.

Bryman, Alan (2018). *Samhällsvetenskapliga metoder*. Tredje upplagan. Liber AB.

Christie, Nils (2001). Det idealistiska offret. I: Åkerström, Malin & Sahlin, Ingrid (red.): *Det motspänstiga offret*. Lund: Studentlitteratur, Ss.46-60.

Cochran, Shannon M. (2015). Hip-Hop Commercialism and the Destructive Exploitation of Young Black Males: In Search of Joseph. *Spectrum: A Journal on Black Men*, 2015 Apr 01. 3(2), 45-70.

Cohen, Albert K. (1955). *Delinquent Boys: the Culture of the Gang*. The Free Press, New York. Collier-Macmillan Unlimited, London.

Dalquist, Ulf (1998). *Större våld än nöden kräver?* Boréa Bokförlag: Umeå.

Denscombe, Martyn (2018). *Forskningshandboken - för små forskningsprojekt inom samhällsvetenskaperna*. Fjärde upplagan. Lund: Studentlitteratur.

Elias, Norbert & Scotson, John L. (2010). *Etablerade och Outsiders*. Lund: Arkiv moderna klassiker.

Enck, Suzanne Marie (2020). The Mark of Criminality: Rhetoric, Race, and Gangsta Rap in the War-on Crime Era. By Bryan J. McCann. Michigan State University Press. *Rhetoric & Public Affairs*. 23(2):339-341.

Fatsis, Lambros (2019). Policing the beats: The criminalisation of UK drill and grime music by the London Metropolitan Police. *Sociological Review*, Nov2019, Vol. 67 Issue 6, p1300-1316. 17p.

Hammersley, Martyn & Atkinson, Paul (2007) *Ethnography. Principles in Practice*. Milton Park, Abingdon, Oxon; Routledge.

Ilan, J (2020). Digital street culture decoded: Why criminalizing drill music is street illiterate and counterproductive. *British Journal of Criminology*, 23 June 2020, 60(4):994-1013).

Kalkan, Hakan (2022). The American Ghetto, Gangster, and Respect on the Streets of Copenhagen: Media(tion)s between Structure and Street Culture. *Journal of Contemporary Ethnography*, June 2022, 51(3):407-434.

Lozon, Jeffrey & Bensimon, Moshe (2017). Systematic review on the functions of rap among gangs. *International Journal of Offender Therapy and Comparative Criminology*, Vol. 61, Issue 11 (August 2017), pp. 1243-1261.

Merton, Robert K. (1968). *Social Theory and Social Structure*. New York: The Free Press.

Newburn, Tim (2017). *Criminology*. Third edition. Routledge: New York.

Pawelz, Janina & Elvers, Paul (2018). The Digital Hood of Urban Violence: Exploring Functionalities of Social Media and Music Among Gang. *Journal of Contemporary Criminal Justice*, Vol. 34, Issue 4 (2018), pp. 442-459.

Rapping, Elayne (1998). A Feminist's Love/Hate Relationship with Woody. *Cineaste: America's Leading Magazine on the Art and Politics of the Cinema*; 1998; 23(3): 37-38.

Sahlin, Ingrid (2000). *Brottsprevention som begrepp och samhällsfenomen*. Arkiv Förlag: Lund.

Salihu, Diamant (2021). *Tills alla dör*. Stockholm: Mondial.

Stapleton, Katina R. (1998). From the margins to mainstream: The political power of hip-hop. *Media, Culture & Society*. Apr98, Vol. 20 Issue 2, p219. 16p.

Walklate, Sandra (2017). *Criminology the basics*. Third edition. Routledge: New York.

7.2 Material

Ahmed, Sultan (2022) Uppdrag granskning: Topplistanas 100-gubbar missar helt poängen med svensk hiphop. *KULT Magasin*, 29 december

<https://www.kultmagasin.se/uppdrag-granskning-missar-helt-poangen-med-svensk-hiphop/>

Björkman, Fredrik (2022). Självklart med gangsterrap i kommunens lokaler. *Arbetsbladet*, 8 december

<https://www.arbetsbladet.se/2022-12-07/sjalvklart-ska-gangsterrap-fa-finnas-i-kommunens-lokaler>

Bolmgren, Filip; Lundqvist, Axel & Heimersson, Alicia (2022). Explosion i Rågsved på nyårsafton – kan vara kopplat till rapparen Einár. *Expressen*, 31 december

<https://www.expressen.se/nyheter/misstankt-explosion-i-ragsved-stor-insats/>

Broman, Bo & Bengtsson, Angelika (2022). Äntligen har P3 vaknat till om gangsterrappen. *Expressen*, 2 december

<https://www.expressen.se/debatt/antligen-har-p3-vaknat-till-om-gangsterrappen/>

Canoilas, Viviana (2022). “Man åtalad för kidnappningen av Einár”. *Dagens Nyheter*, 2 december, s.4

Dalin, Paula (2022). “Epa-dunk, snart en del av regeringens kulturkanon? ”. *Dagens ETC*, 11 december <https://www.etc.se/kommentar/epa-dunk-snart-en-del-av-regeringens-kulturkanon>

Da Silva, Tati (2022). Så var musikåret - låtarna som summerar 2022. *SVT Nyheter*, 30 december

<https://www.svt.se/kultur/sa-var-musikaret-2022#:~:text=Bad%20Bunny%20%E2%80%93%20Titi%20me%20pregunt%C3%B3,hur%20m%C3%A5nga%20g%C3%A5nger%20som%20helst.>

Edliden, Ann (2022). De kan vinna på P3 Guld. *Avesta Tidning*, 9 december, s.18

Ekenberg, Kristian (2022). Boken som de som försvarar gangstervideon på Gävle Teater bör läsa. *Gefle Dagblad Premium*, 8 december

<https://www.gd.se/2022-12-08/boken-som-de-som-forsvarar-gangstervideon-pa-gavle-teater-bor-lasa>

Forsberg, Emil; Hjärten, Linda & Melin, Erik (2022). Uppgifter om hämndspiral ett år efter mordet på Einar. *Aftonbladet*, 29 december. (Uppdaterades 2022-12-30)

<https://www.aftonbladet.se/nyheter/a/xgMwLQ/uppgifter-lankas-till-hamndspiralefter-mordet-pa-einar>

Franco, Dennis (2022). Han lämnade gangsterrappen: "Vill inte ha vikten på mina axlar" *SVT Nyheter*, 16 december. (Uppdaterad 2022-12-19)

<https://www.svt.se/nyheter/granskning/ug/svenske-ille-freeway-lamnade-gangsterrappen-vill-inte-ha-vikten-pa-mina-axlar>

Franco, Dennis & Nyström, Rebecca (2022). Muslimska profiler kopplas till rapparnas avhopp: "Kallade flera till möten". *SVT Nyheter*, 16 december

<https://www.svt.se/nyheter/granskning/ug/muslimska-profiler-kopplas-till-rapparnas-avhopp-kallade-flera-till-motnen-1>

Högström, Jenny (2022). Jenny Högström: Äntligen kan vi prata om gangsterrappen på riktigt. *Göteborgs Posten Plus*, 28 december

<https://www.gp.se/kultur/kultur/%C3%A4ntligen-kan-vi-prata-om-gangsterrappen-p%C3%A5-riktigt-1.88840316>

Johansson, Daniel (2022). Rappare och två vänner misstänks för grovt narkotikabrott.

Smålandsposten, 16 december, s.8

Kristofferson, Simon (2022). BILDEXTRA: Bombdåd mot SR-hyllade Haval som kidnappade Einar. *Samhällsnytt*, 31 december

<https://samnytt.se/bildextra-bombdad-mot-sr-hyllade-haval-som-kidnappade-einar/>

Palmström, Ola (2022). Yasin dissas galapriserna: "Det betyder inte ett skit". *Aftonbladet*, 23 december. (Uppdaterad 2023-03-07)

<https://www.aftonbladet.se/nojesbladet/a/wARgjL/yasin-dissar-p3-guld-och-grammis-det-betyder-inte-ett-skit>

Palo, Katja (2022). Yasin: Vem lyssnar på radion? *Göteborgs Posten*, 23 december

<https://www.gp.se/kultur/kultur/yasin-vem-lyssnar-p%C3%A5-radion-1.88585294>

Ronge, Johan (2022). Mehdi ”Dumle” Sachit skjuten till döds i Rinkeby. *Expressen*, 25 december <https://www.expressen.se/nyheter/mehdi-dumle--sachit-skjuten-till--dods-i-rinkeby/>

Ridell, Simon (2022). "Nåt mysko är det" när en förtroendevald tror på tomtar och troll. *Arbetarbladet*, 11 december <https://www.arbetarbladet.se/2022-12-10/nat-mysko-ar-det-nar-en-fortroendevald-tror-pa-tomtar-och-troll>

SVT Morgonstudion (2022). Morgonstudion. [TV] Sveriges Television AB, *SVT*, *SVT1*, 16 december

TV4 (2022). Uppgifter: Två dåd på två dagar - kopplas till mordutredningen på Einar. *Tv4*, 28 december <https://www.tv4.se/klipp/va/20410139/uppgifter-tva-dad-pa-tva-dagar-kopplas-till-mordutredningen-pa-einar>

Widenheim, Caroline (2022). Artisterna och poddarna som toppar Spotify – i Göteborg. *Göteborgs Posten Plus*, 2 december <https://www.gp.se/kultur/kultur/artisterna-och-poddarna-som-toppar-spotify-i-g%C3%B6teborg-1.87009389>

7.3 Övriga artiklar

Comar Alm, Sebastian (2021). Mikael Damberg (S): ”Glorifierar den här gangsterkulturen”. *Aftonbladet*, 25 oktober <https://www.aftonbladet.se/nyheter/a/z76Rqb/mikael-damberg-s-glorifierar-den-har-gangsterkulturen>

Farran-Lee, Lydia (2018). Övergrepps-anklagelserna mot Woody Allen. *SVT Nyheter: Kultur*, 17 januari. (Uppdaterad 2019-06-05) <https://www.svt.se/kultur/overgrepps-anklagelserna-mot-woody-allen>

Marshall, Alex & Coscarelli, Joe (2022). After a Star’s Killing, Sweden Struggles With ‘Gangster Rap’. *The New York Times*, 7 januari <https://www.nytimes.com/2022/01/07/arts/music/einar-sweden-rap.html>

Sjöhult, Fredrik (2018). De hyllar våld och vapen – får miljoner lyssningar. *Expressen*, 23 december. (Uppdaterad 2018-12-24)

<https://www.expressen.se/kronikorer/fredrik-sjoshult/de-hyllar-vald-och-vapen-far-miljoner-lyssningar/>

TV4 (2021). Het debatt om gangsterrap – Bali och Sima gjorde upp i studion. *TV4 Nyheterna*, 27 januari

<https://www.tv4.se/artikel/29NBGjbrHy6IPgXSoNgeJ6/live-het-debatt-om-gangsterrapen-bali-och-sima-goer-upp-i-studion>